

10^E JAARGANG N^O 32 — 24 OCTOBER 1930

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

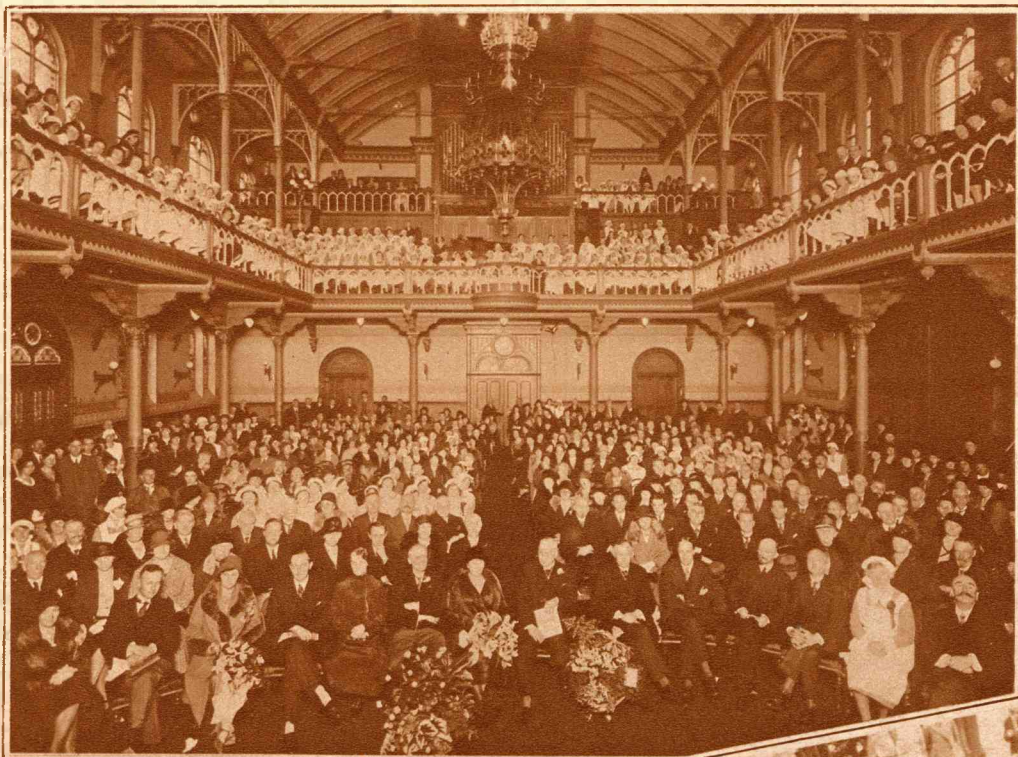
N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

Ai!

(Foto Fox)

Den directeur van het Binnengasthuis te Amsterdam Dr. J. Ed. Stumpff, werd bij zijn heengaan een hartelijke hulding bereid.

Het echtpaar A. J. v. d. Ende-Roos. Vrolikstraat 457 te Amsterdam, vierde zijn 55-jarige echtvereniging.

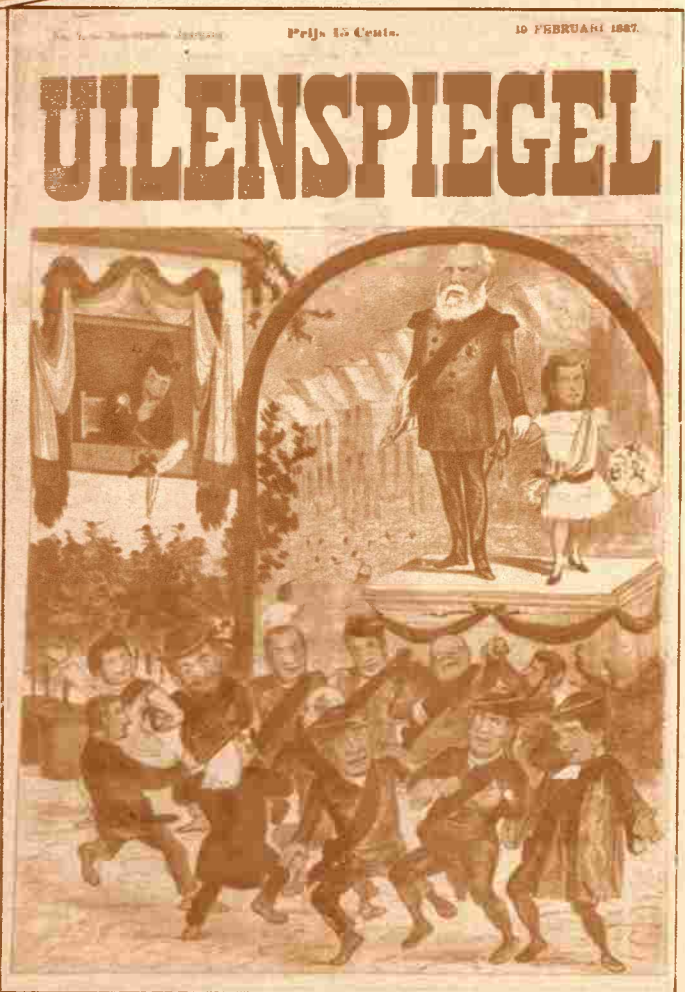
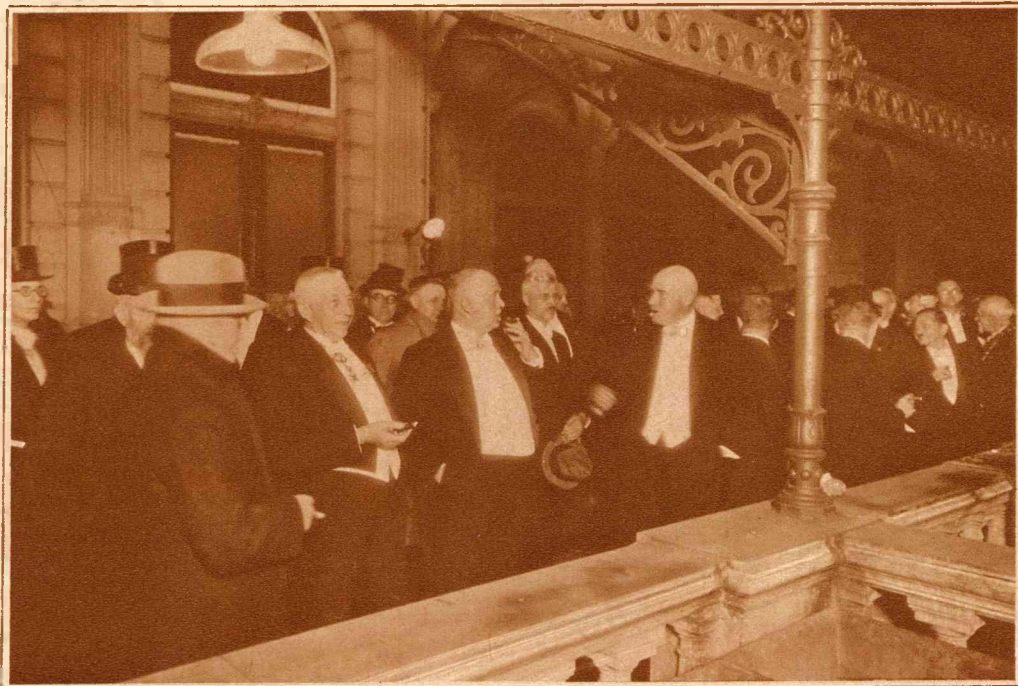
Voor een zakenreis naar Indië vertrok met zijn eigen Panderoliegtuig van Schiphol de heer J. van Tijen, exportmanager van de cacao-fabrieken van Van Houten te Weesp.

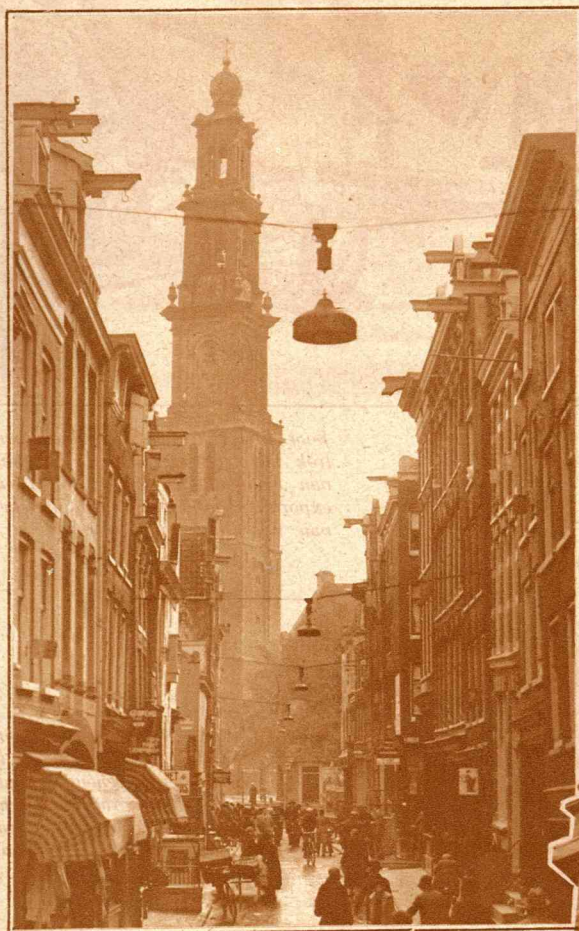
Ter gelegenheid van de internationale zwemfeesten, die te Brussel werden gehouden, legde 'n deputatie van Amsterdamsche agenten een krans op het graf van den Onbekenden Soldaat.

ALLERLEI NIEUWS

Ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan der Vrije Universiteit te Amsterdam werd in het Paviljoen Vondelpark een feestmaaltijd gehouden. Een groep der aanzittenden op het terras, om den fakkeloptocht der studenten gade te slaan. Links oud-minister Colijn, die tot eere-doctor is benoemd.

RONDON DEN WESTERTOREN

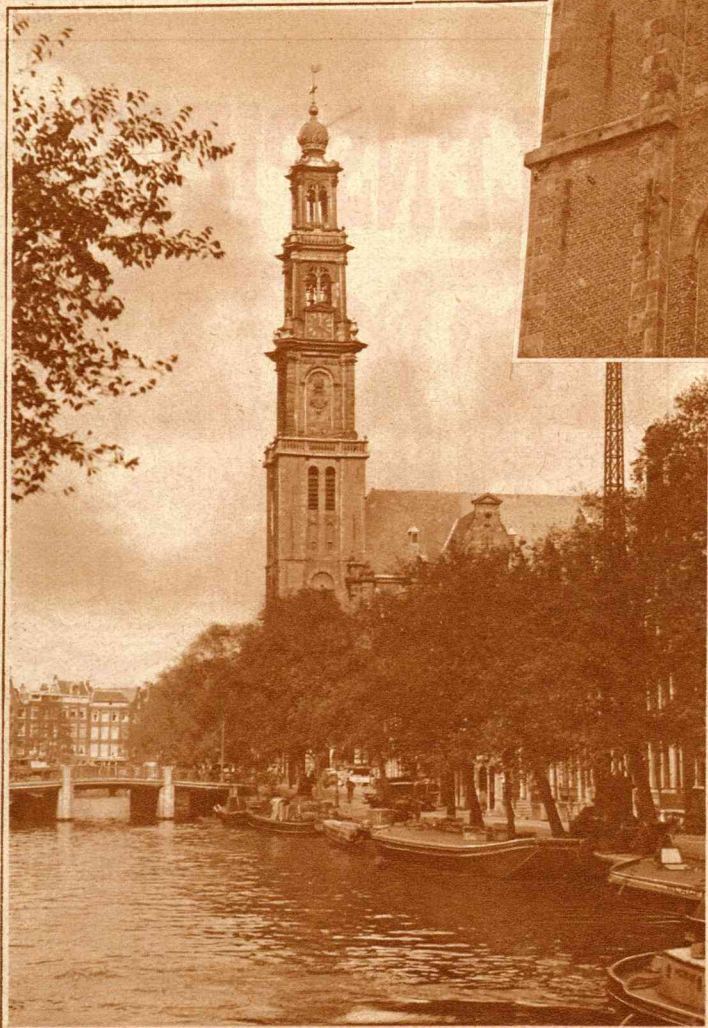

Westertoren voor den ingang van de Jordaan (1e Leliedwarsstraat).

Westertoren gezien van de Rozengracht af.

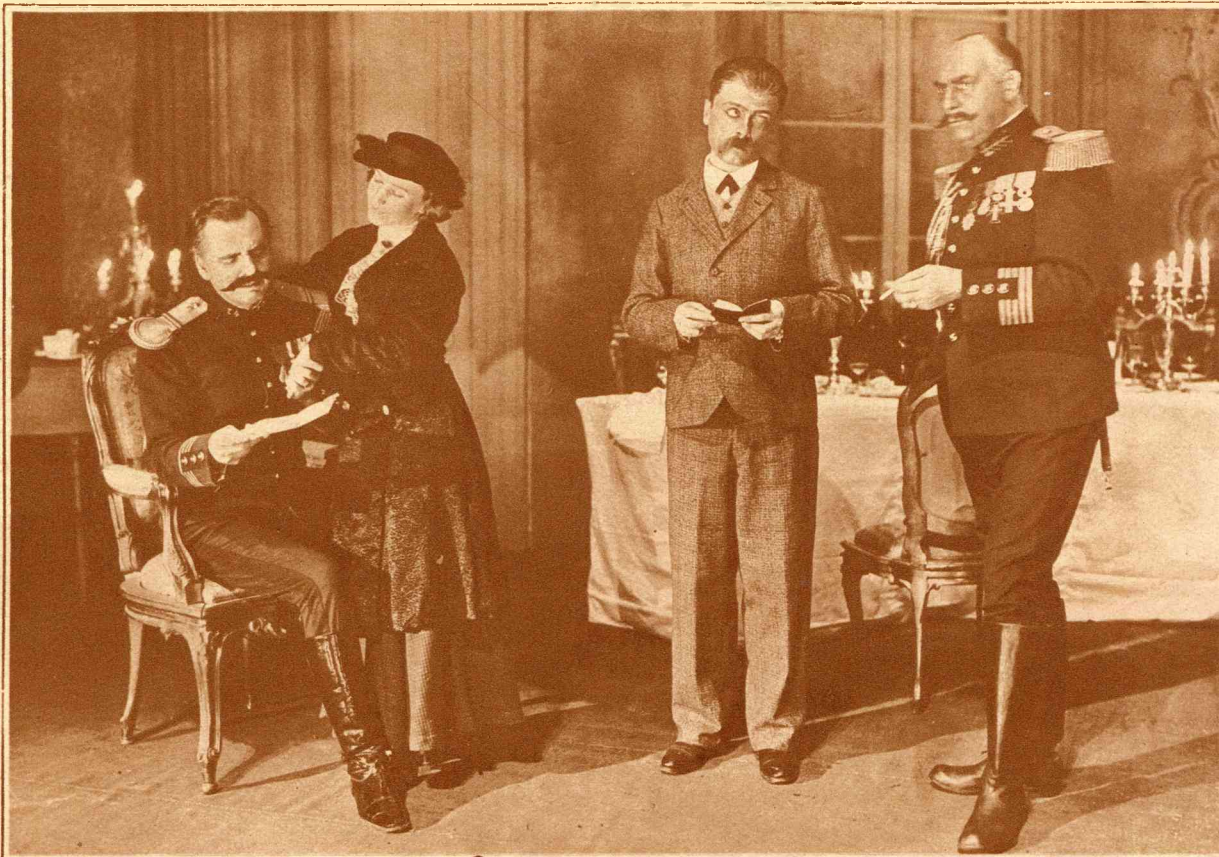
De Westertoren als „vuurtoren” van de Prinsengracht. Ziet u, dat hij niet meer kaarsrecht is?

Westertoren en Raadhuisstraat.

Een belangrijk, en zeker niet het minst schilderachtig, gedeelte van Amsterdam ruoert rondom „den toren van de Westermarkt”. Een vijftal foto's van de buurten die hij beheerscht.

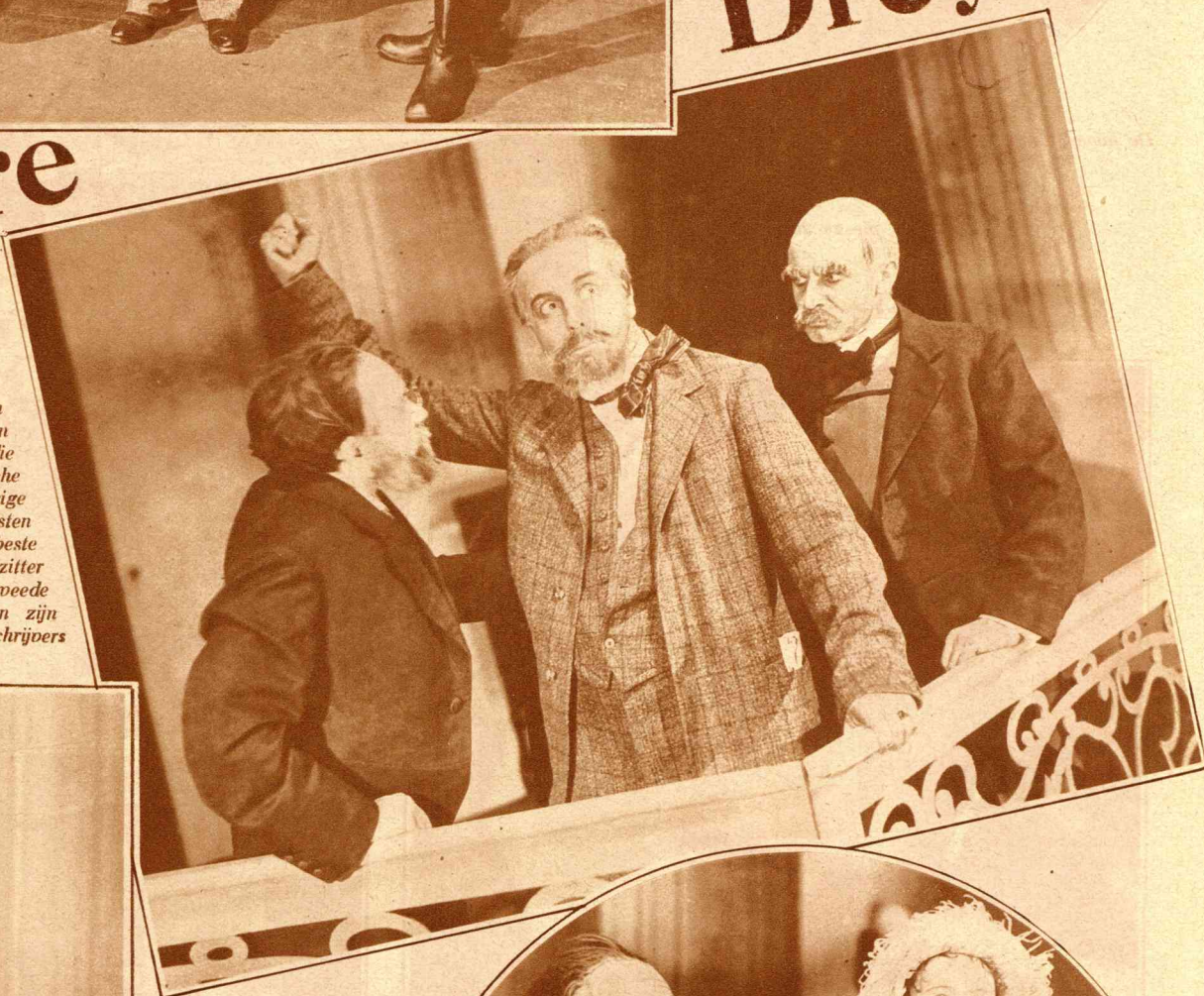

Estherhary (Ed. Verkade) en Overste Henry (Willem v. d. Veer) met den geheimen agent (Bob van Iersel) en zijn bruid (Willy Haak).

Wat veel intrigues in het stuk verlochten, en ondanks zijn langademigheid, ontbreekt het niet aan spanning. De toeschouwers leven mee, vooral in die gedeelten, waar Emil Zola, de advocaten Labori en Clemenceau, Overste Picquart en Jean Jaurès hun triomfen vieren als verdedigers van de waarheid. Evenals in de werkelijkheid, voldoet ook de afloop van het toneeldrama niet geheel. Wie nog eens echt „oudervetsch” toneel wil zien spelen, kan bij „De Affaire Dreyfus” zijn hart ophalen. Het moge langer op het repertoire blijven, dan de directie van plan schijnt.

De Affaire

Na de Dreyfus-film, het Dreyfus-toneelstuk. Het laatste doet voor de eerste zeer zeker niet onder. Neen, ondanks de meer beperkte middelen, verdient de toneeluitvoering — als dramatische uitbeelding — o.i. de voorkeur. Het „Amsterdamsch Tooneel” heeft onder leiding van Albert van Dalsum van het stuk van Rehfsch en Herzog een vertooning gegeven, die bijzondere qualiteiten bezat, en die een gang naar het Leidsche Plein ten volle waard is. De rolverdeling kan een gelukkige worden genoemd, terwijl de regie enkele gelukkige vondsten had. Het vierde bedrijf — het proces-Zola — is wel het beste en pakkendste twee „open doekjes”. Van Warmelo als voorzitter van de Rechtbank — het moge dan een rol van het tweede plan zijn — mist hier de atmosfeer te scheppen, waarin zijn medespelenden HUN rol konden uitbuiten. Ondanks dat de schrijvers

In de wandelgangen van de Kamer. Emil Zola (Jo Sternheim); Jean Jaurès (Henri Eerens) en Clemenceau (Frits van Dijk).

Overste Picquart, de eenige militair, die Dreyfus durfde verdedigen (Paul Hul).

Zola en Blanche Monnier (Sternheim en Sara Heyblom).

VRIJDAG 24 OCTOBER 1930

No. 32

DE LUCHT-HAVIK

De huwelijksreis.

Zij, die ze zien vliegen

Het einde van het „luchtgevecht“.

De Luchthavik is een Fox-film met een „oorlogstintje in de lucht.“ Natuurlijk is het weer een jongeling en een meisje, plus de gebruikelijke rivaal, die er even natuurlijk naastgrijpt. Het aardige van deze film is echter het „liefdevolle“ en vaak geestige verloop, terwijl de climax wordt bereikt in een goed uitgevoerd luchtgevecht. De hoofdrollen worden gespeeld door John Garrick, een amateur-vliegenier en Helen Chandler, een voormalige actrice

De rivaal, bezig een lieve vrouw en een schoonvader te krijgen.

DE ROOFVOGELS

Roman door Grace Miller White

Zij zijn dood, stamelde Rita. „Ik heb geen van beiden gekend!” „Dat is misschien nog maar het beste ook,” verkondigde miss Blackstone met beslistheid. Wederom bevochtigde zij haar lippen, ditmaal met het kleine kanten zakdoekje. „Was je vader's naam werkelijk Holiday?”

Het meisje maakte een wanhopig gebaar met de schouders.

„Ik weet het niet zeker,” antwoordde zij.

„Ze weet het niet zeker! Moet je zoo'n meisje hooren!” gromde Henriëtte. „Een fijne geschiedenis, dat moet ik zeggen! Een meisje, dat den naam van haar eigen vader niet kent! Heeft je grootmoeder aan Mrs. Pock verteld, dat je vader op bedrieglijke wijze bankroet was gegaan?”

„Neen! Iemand anders heeft het haar verteld,” was alles, wat Rita in haar verward brein kon vinden.

„Moet ik dus aannemen, dat je den naam van dien persoon niet kent? Wees voorzichtig, meisje! De waarheid — de waarheid!” schreeuwde miss Blackstone.

„Ik zeg u de waarheid, wanneer ik beweer, dat ik het niet weet,” hijgde Rita. „Bella wilde het niet aan Bill of mij vertellen. Dat had zij dien persoon beloofd.”

„Dat is dus alles, wat je mij kunt meedeelen?” Hetty's teleurstelling kwam duidelijk uit in deze nijldige vraag. „Een bedroefd beetje, moet ik zeggen. Waag het niet, ook maar de kleinste bijzonderheid achter te houden, juffertje. Je staat nu aan den ingang van een nieuw leven. Is het je bekend, dat de kinderen dikwijls te lijden hebben voor de zonden hunner ouders?”

Rita's donkere oogen staarden haar ontsteld aan.

„Ik zie, dat je dat niet weet,” ging miss Blackstone voort. „Ja, ik heb een vreeselijk onwetend meisje ter opvoeding in mijn huis gekregen. Rita, ik verwonder me werkelijk, dat die grootmoeder van je zich zoo weinig aan je gelegen heeft laten liggen.”

Gedurende het eerste deel van de toespraak had Rita onverschillig tegen den stoelrug geleund. Maar nu beving haar een kokende woede. Plotseling stond zij overeind, bevend over al haar ledematen. Verraderlijke vonkjes flitsten in haar oogen. Zij maakte op de verbaasde Henriëtte den indruk van een kleine duivelin, die regelrecht uit de onderwereld kwam.

„Durf asjeblief geen kwaad van m'n grootmoeder te zeggen,” brieschte het meisje. „Zij was de beste vrouw, die er ooit bestaan heeft. Zij was lief en zacht. Pas op je woorden, jij — jij, oude tooverheks!”

Het volgende half uur was een echte kwelling voor Rita Holiday. Henriëtte weidde maar aldoor erover uit, hoe de kinderen te boeten hebben voor de zonden der ouders en versterkte haar betoog met aanhalingen uit een oud en saai boek, dat tot haar lievelingslectuur behoorde.

„Foei! Poei!”... besloot zij haar vermaningen. „De vaderen zullen zure druiven eten, en de tanden der kinderen —”

Rita hoorde de rest van de aanhaling niet meer. Zij had de kamer verlaten, duizelig van schrik en angst door de woorden van die magere vrouw met de waterige oogen, die op zoo'n hatelijke wijze over haar ouders en haar lieve grootmoeder had gesproken.

HOOFDSTUK XV

AGNES KIBBELT MET WILLARD

Op hetzelfde uur, waarin Rita Holiday kennis maakte met Bertha Emmons, de keukenmeid van miss Blackstone, bevond zich Willard Blackstone met zijn zuster, Agnes Atherton, in de keurige zitkamer van laatstgenoemde.

Mrs. Atherton's tranen waren sinds lang opgedroogd; haar vreeselijke angst was tot bedaren gekomen. De schaduw, die over haar eigen hoofd en over Estelle's toekomst had gehangen, was weggetrokken. Zij boog niet langer bedrukt het hoofd, wanneer zij door de mooie straten van het typische oude Bradmere wandelde. En op den toe-

Professor Priem Pruttelt:

„Moord van links naar rechts; en van boven naar onder. Wat is het leven toch eentonig.”

stand van neerslachtigheid was een opgewektheid gevolgd, die haar dochter verraste, haar broeder verheugde en een kwellende bron van onbevredigde nieuwsgierigheid was voor haar zuster, Henriëtte.

„Is het geen prachtige morgen, Will?” zei ze tot Willard. „Goeie genade! Het is nu al Augustus en ik heb nog geen enkel uitstapje gemaakt, en Caroline Benton schrijft me 'n brief, waarin ze me vraagt, m'n reis naar Newport voor onbepaalde tijd uit te stellen. Haar moeder is ziek.”

„Maar je hebt redenen tot tevredenheid genoeg, al kun je dan ook geen uitstapjes maken,” zei Willard, terwijl hij het puntje van een sigaar afsneed. „Ik beschouw je als 'n fortuinlijke vrouw.”

„Dat ben ik ook, en dat heb ik heelemaal aan jou te danken,” antwoordde ze met 'n glimlach. „Maar elke dag brengt z'n nooden mee. Als ik zekerheid had omtrent Estelle en Edmond, zou dat 'n pak van mijn hart zijn. Ik wou maar, dat hij je eigen zoon was, Willard, dan had je meer over hem te zeggen. Hij moest werkelijk niet zooveel tijd doorbrengen bij die kunstenaarsbende hier in de stad. Dat is een bedenkelijk troepje!” Zij zuchtte. „Bedenk eens, dat binnen weinige maanden die jongeman een bank-conto zal hebben, een Rockefeller waardig! En niemand om hem te leiden in het besteden daarvan dan een zwakke, toegeeflijke moeder.”

„O, ik zal hem zelf wel leiden,” viel Blackstone

haar met een verachtelijk schouderophalen in de rede. „Hij is heel No. 10 toegankelijk voor mijn ingevingen, d.w.z. dat zal hij zijn, als ik hem van mijn moeder vandaan kan halen.”

„O, ik hoop, dat je dat kunt!” snaterde zij. „Hetty zegt, dat Blanche er ellendig uitziet. Ik zou zoo meenen, dat zij met al haar geld eens ergens heen moest gaan en niet aldoor thuis blijven hokken.”

„Ik maak me 'n beetje ongerust over Blanche's gezondheid,” zei Willard, maar hij stak vrij onbewogen z'n sigaar aan met 'n rijkbewerkten aansteker. „Zij ziet zoo bleek. Ze lijkt heelemaal niet meer op de vrouw van een jaar geleden. Je hebt haar in den laatsten tijd niet gezien, wel?”

Agnes haalde haar corpulente schouders op.

„Neen,” antwoordde zij. „Niet sinds —”

„Niet sinds je naar Twin Hedges bent geweest en haar om een extra-chèque hebt gevraagd,” onderbrak Willard haar.

Het gelaat van z'n zuster werd vuurrood.

„Ik zie er geen kwaad in, de vrouw van m'n broer om 'n gunst te vragen. „Maar 't zal niet meer gebeuren, m'n waarde, dus maak je niet ongerust daarover.”

„Het maakt de zaak moeilijker voor mij, wanneer jij en Hetty Blanche lastig vallen,” legde Willard uit. „Jullie gezamenlijke inkomens zouden verscheidene groote families in weelde kunnen doen leven. O, zet nu geen keel op asjeblief. Ik misgun er je geen dollar van, maar als je alleen maar wég wilde blijven.”

„O, dat wil ik ongetwijfeld na die hatelijke woorden, maar kwel me nu niet langer!” viel Agnes hem nijdig in de rede. „Ik heb al zooveel te dragen gehad. Denk eens aan wat ik heb doorgemaakt! Willard, heb je het huwelijkscontract van die vrouw vernietigd?”

„Zeker, heb ik dat! Waar zie je me voor aan? Voor 'n idioot?” en hij begon te lachen.

Toch loog Willard op dat oogenblik. Verschillende keeren had hij op het punt gestaan, het stapeltje brieven, dat Francis aan zijn eerste vrouw geschreven had, te verbranden, en eveneens het huwelijkscontract. Maar iederen keer, werkelijk iederen keer, hadden 'n paar glanzende oogen hem van zijn voornemen afgebracht. Het verraderlijke getuigenis was weggesloten bij hem thuis in de brandkast. Wat Agnes niet wist, zou haar ook niet deren, zoo concludeerde hij.

„Ik ben benieuwd, hoe Hetty het met dat meisje zal kunnen vinden,” zei Agnes. „Zou ze vandaag Rita Holiday niet gaan afhalen?”

Willard knikte. Hij was niet heelemaal zeker van de uitvoerbaarheid van zijn plan. Maar wat had hij anders kunnen doen? Hij hield het voor noodzakelijk, Rita onder z'n eigen contrôle te houden. Het zou niet passend geweest zijn, haar in aanraking met Estelle te brengen. Hij wenschte haar niet in zijn eigen huis te hebben. Henriëtte scheen de aangewezen bewaakster van het meisje.

Een poosje zaten broeder en zuster in stilte bijeen, ieder verzonken in z'n gedachten, tot Agnes ten laatste vroeg:

„Heb je — heb je Edmond gepolst aangaande de schenkingen, waar we het laatst over hadden? Ik bedoel de schenkingen, waarmee hij Estelle en mij in het najaar zou bedenken?”

Zijn gelaat versomberde. Hij fronste de wenkbrauwen en beet nijdig aan de punt van zijn sigaar.

„Neen, Agnes, dat heb ik niet. Ik heb niet gedurfd,” antwoordde hij. „Ik wou, dat je wat redelijker was en die zaak niet door overijling bedierf! Ik vrees, dat Edmond met zijn moeder erover zal spreken. Daar ben ik zoo goed als zeker van. Ze zijn vreeselijk dik met elkaar, sinds hij thuis is gekomen. En ik houd ook niet van de manier, waarop Blanche aldoor maar naar dien notaris Worth loopt. Ik vertrouw dien man niet. Hij ver-

foeit mij en ik kan dien ordinair kerel niet uitstaan. Agnes, ik voel me verplicht je nu reeds te waarschuwen: val vooral Blanche niet lastig. Haar houding jegens mij in de laatste weken is met „tegenwerken” nog te zacht betiteld. Ik kan geen wijs uit haar worden. Zij doet precies alsof ik van plan was Edmond te ontvoeren. Ze komt plotseling binnenvallen iederen keer als ik eens vertrouwelijk met den jongen wil gaan praten. Het eenige, waarin ze heeft willen toestemmen, is, dat ze Hetty's toelage heeft verhoogd. Ze denkt, dat Hetty werkelijk uit menschevriendheid dat meisje Holiday tot zich neemt. Zij weet niet, dat ik daar de hand in heb gehad. Ik heb Hetty gewaarschuwd op haar hoede te zijn. Als zij zich tegen Blanche laat ontvallen, dat ik zooveel als de voogd van het meisje ben, dan zullen we de poppen aan 't dansen hebben.”

„Houd die lieve Hetty in de gaten!” onderbrak Agnes hem op scherp toon, „en zet den noodigen nadruk bij aan je waarschuwing. Zij kan nu eenmaal niets voor zichzelf houden. Je kunt dankbaar zijn, dat ze niet weet, hoe je die arme vrouw op haar sterfbed bedrogen hebt. Het meisje zou een heel ander leven hebben, als Andrew Atherton beslag op haar had kunnen leggen. Daar gaat de telefoon. Voor Estelle waarschijnlijk. De manier, waarop die jongens m'n dochter achterna loopen, is eenvoudig schandelijk. Wat is er, Marie?”

Deze laatste woorden waren gericht tot het dienstmeisje, dat, na geklopt te hebben, in de deuropening verscheen.

„Mr. Blackstone wordt verzocht, aan de telefoon te komen,” berichtte Marie en verdween toen weer.

Toen hij terugkeerde, zag zijn zuster aan de uitdrukking van zijn gezicht, dat hij dol van woede was.

„Hetty!” gromde hij, terwijl hij zich in zijn stoel liet vallen. „Alle deksels nog toe! Dat wijf van Pock heeft haar alles verteld van Rita Holiday's vader.”

„Een fraaie geschiedenis,” zuchtte Agnes. „Zei Hetty nog, dat Mrs. Pock over jou heeft gesproken?”

„Neen,” antwoordde hij. „Maar nu moet ik naar huis. Hetty staat op het punt naar Twin Hedges te komen. Ze zegt, dat ze er meer van moet weten en ze wil met alle geweld Blanche spreken. Ik heb haar gezegd, dat als ze tegen mijn vrouw met klachten over 't meisje voor den dag durfde komen, dat ik haar dan — ik weet niet meer, wat ik haar toen gezegd heb!”

Hij stond op, maar Agnes hield hem terug.

„Die Hetty!” riep ze uit. „Ik heb je gewaarschuwd. Je kunt er op aan, dat Hetty zich altijd overal mee bemoeit. Je zult haar stevig moeten aanpakken, Will.”

„Laat dat maar aan mij over,” bromde hij. „Hetty zal denken, dat de stoomwals over haar is gegaan, als ik klaar ben,” en hij wilde haastig het vertrek verlaten.

Agnes greep hem bij den arm.

„Blijf nog 'n minuutje, Will,” smeekte zij. „Ik heb je nog iets mee te delen. Het is van belang. Je zult het misschien niet gelooven, maar het is waar. Ik heb dien man, Jack Kresserie, gistermiddag in de stad gezien. Schud nou niet met je hoofd.”

„Maar hij zou zich niet in Bradmere durven wagen,” meende Willard.

„Wees wijzer,” sprak Agnes hem tegen. „Ik herinner me zijn gelaat heel goed, al heb ik hem dan ook maar één keer gezien, en dat nog wel in de rechtszaal, en hij herkende mij ook, want hij zeide iets tot z'n maat, en ze verdwenen toen in die steeg naast den winkel van Carew. Willard, je herinnert je de bedreigingen, die hij tegen je geuit heeft, toen je hem in de gevangenis hebt laten zetten. Wees voorzichtig, broertje, en ga 's avonds niet alleen uit.”

„Onzin!” snauwde Willard. „Als Jack Kresserie niet oppast, zal ik hem opnieuw voor 'n paar jaartjes achter de tralies brengen.”

„Prachtig, prachtig, maar je hoeft je zoo kwaad niet te maken!” „Je kunt somtijds afschuwelijk zijn. Als je niet gewaarschuwd wilt worden, moet je dat zelf maar weten. Ach, Will, schenk me toch 'n beetje troost! Die arme Estelle lijdt zoo verschrikkelijk! Zeg me dit ééne ding vóór je weggaat: zal het zóó geschikt kunnen worden, dat Edmond en Estelle een gedeelte van den

zomer te zamen doorbrengen? Dat beteekent méér dan je denkt, Will. Ik ben een vrouw en zie dat duidelijk in. Edmond is jong en licht te beïnvloeden. Als Blanche hem niet naar Hetty wil laten gaan, kun je het dan niet zóó inrichten, dat m'n dochter en ik samen met jou en Edmond in de maand September naar een of ander zomerverblijf gaan? Laat Blanche maar thuis blijven, als ze dat liever doet. Lieve!,” en Agnes gaf haar broer 'n tikje op de wang, „lieveling”, herhaalde ze nog eens, „avondjes met maneschijn en dansvermaak hebben méér verlovingsen ten gevolge dan jij je kunt voorstellen. Zie, dat je het voor

Het oude pleintje

*'k Heb nog eens het oude pleintje gezien,
De held uit mijn jongensleeden,
En leek het wat ouder, vervallen misschien?
Ach neen, 't was zichzelf gebleven!
In 't midden de pomp met de slinger er aan.
Aan weerszij de huizen op rijtjes,
Die waren er altijd maar stil blijven staan,
Vergroeid met de bulige keitjes!*

*Er was toch zooveel in de wereld gebeurd,
Een oorlog met wank'lende tronen,
Maar 't pleintje had niets van dit alles bespeurd.
Veel nieuws was er niet komen wonen
De gebeltjes stonden nog altijd vertrouwd
Zoo tegen elkaar wat te droomen,
Ze leken als vroeger, wat moe en wat oud.
Maar dat was vanzelf zoo gekomen!*

*Ik liep er eens over, ik keek nog eens rond,
Ik bleef nog eens staan op dat pleintje,
Waar 'k vroeger in 't donker te fluiten stond,
Bij 't scheepe, verzakte kozijntje.
Daar kwamen we samen, baldadig en luid,
Of soms als een fluisterend troepje.
Daar broedden we stiekem ons kattekwaad uit,
Nog was er de bel met dat stoepje!*

*In 't steegje opzij ging de armoe haar gang,
De armoe der altijd misdeelden,
Daar woonden meer ouders, hun leven lang,
Die eens hier als kinderen speelden.
Een belletje rinkelde, ach ja... dan toen.
Ik weet nog wat vroeger gebeurde,
Dan kochten we ballen, oorspronkelijk groen,
Die zeven of acht maal verkleurden!*

*O pleintje van vroeger! Gelukkige tijd
Van jeugd en een zorgeloos leven,
Wat was ik veranderd na jaren van strijd,
Waar waren die jaren gebleven?
Ik vond je terug en je leefde maar voort.
Gewend aan het gaan en het komen,
'k Heb nog eens je klanken van vroeger gehoord,
De klanken uit vroegere droomen!*

KROES

mekaar krijgt. En laat je door Blanche niet langer onvriendelijk bejegenen.”

„Dat is makkelijker gezegd dan gedaan,” gromde Willard humeurig, „maar natuurlijk ben ik nog de baas in de Blackstone-familie. Nu moet ik echter werkelijk weg. En ik zal eens denken over die vacantie in September. Maak je niet bezorgd over Edmond en Estelle en vergeet Kresserie. Hij beteekent heelemaal niets! Je hebt genoeg ondervinding opgedaan met je grooten broer, om te weten, dat nog nooit iemand hem de baas is geworden. Ik ben van plan Hetty nog eens te telefoneren en haar kort en duidelijk haar houding jegens Blanche en het meisje Holiday voor te schrijven,” hetgeen hij dan ook deed, vóór hij het huis der Atherton's verliet.

Hetty, werkelijk verschrikt door den toorn van haar broer, beloofde, dat zij op haar woorden zou passen, wanneer zij Twin Hedges bezocht.

Blanche was afwezig, toen haar echtgenoot thuiskwam. Waar was ze nu weer? bromde hij nijdig. Niemand van het personeel wist het. Nog steeds boos op de wereld in 't algemeen en op z'n vrouw in het bijzonder, begaf hij zich op weg naar de Bradmere Country Club.

Het scheen, dat elken dag zijn lasten zich verdubbelden. Hij maakte zich erg ongerust over de

handelingen van zijn vrouw en keurde de roeping van zijn stiefzoon van ganscher harte af. Ook was hij er niet zeker van, dat zijn plannetje betreffende de toekomst van het meisje Holiday zoo glad van stapel zou loopen. Hij had niet kunnen vermoeden, dat Mrs. Pock met Henriëtte zou spreken. Zelfs na den stevigen uitbrander, dien hij haar gegeven had, vreesde hij Hetty's radde tong en ook was hij bang voor het meisje zelf met haar wonderlijke zigeuner-schoonheid. Wat wist zij eigenlijk?

Natuurlijk zou zij hem herkennen op hetzelfde oogenblik, dat zij hem zag, en hij moest z'n antwoord klaar hebben voor alle vragen, die zij zou kunnen stellen.

Hij zuchtte, toen hij z'n auto in de Country Club Garage binnenreed. Een poosje later bestelde hij 'n lunch in de groote eetzaal en den namiddag wijdde hij aan het golfspel.

Te zes uur telefoneerde hij naar huis. Ja, Mrs. Blackstone was teruggekeerd, maar daarna opnieuw uitgegaan. De dienstbode die hem te woord stond, geloofde, dat haar meesteres naar een diner was bij notaris Worth. Nee, ook Mr. Rixby was niet thuis.

Wat was er toch gaande tusschen Blanche en dien Worth? Wat had hij niet gegeven, als hij hunne besprekingen eens had kunnen bijwonen. Instinctief gevoelde hij, dat het iets was, dat hem bedreigde. Zijn stemming bleef voortdurend somber, hoewel hij den avond op de club in het gezelschap van vrienden doorbracht. Hij liet ten slotte dat genoeg als een lastig karwei varen en haastte zich huiswaarts.

Hij reed in zijn auto langs Myrtle Avenue, die bezet was met rijkgetakte eschdoorns, toen plotseling een kogel door zijn windscherm fliet.

Zijn schrik was ontzettend. Een verwensching mompelend, zette hij de versnelling aan en stoof in vliegende vaart vooruit, toen een tweede kogel langs zijn oor suiste en door de voorruit drong.

HOOFDSTUK XVI

BEZOEK VAN BILL

Bill Pock voelde zich zoo zenuwachtig als nooit te voren op den namiddag van den derden dag van Rita's afwezigheid. Hij had het besluit genomen, het meisje op West Bradmere te bezoeken. Hij beefde over heel z'n lichaam en grinnikte op 'n beetje schaapachtige wijze, toen hij zich op weg begaf in de oude Ford, en hoewel Bella hem toeschreeuwde, „Waar ga je nu weer naar toe, Pock?” wuifde hij enkel met de hand en was 'n oogenblik later verdwenen.

Toen hij bij den toegang naar Gable Terrace was aangekomen, parkeerde hij eerst z'n auto.

Toen hij vervolgens het groote huis eens op z'n gemak opnam, voelde hij een koude rilling over z'n rug loopen. Hij twijfelde er sterk aan, dat Rita daar gelukkig kon zijn.

Hij volgde niet de oprijlaan naar den voorkant van het huis, maar begaf zich regelrecht naar de achterdeur. Hij klopte verscheidene keeren. Niemand antwoordde. Bill voelde zich pijnlijk teleurgesteld.

Hij stapte terug en beschouwde de geheel afgesloten vensters. Hij stond op het punt, z'n schreden weer naar z'n auto te richten, toen een klaterend, maar spoedig gedempt lachen z'n ooren bereikte.

Het was de eerste vrolijke klank, die Rita Holiday's lippen had verlaten, sinds miss Blackstone's deuren haar hadden ingesloten. Bill! Haar kostelijke Bill! Zij had iemand aan de deur gehoord en even uit het raam van de tweede verdieping gegluurd, en daar stond haar goede vriend!

„Ik kom naar beneden, Bill,” riep ze en het rumoer, dat ze daarbij maakte, terwijl ze met twee treden tegelijk de trappen afvloog, deed miss Blackstone in verbazing uit haar kamer snellen.

„Maar — maar — Rita!” riep ze blazend van woede. „Wat hoor ik daar? Heb ik óóit van m'n leven? Heb ik óóit een meisje op zoo'n onvoegzame manier zien optreden? Nee, nóóit! Wat is er toch in 's hemels naam aan de hand? Kom gauw weer de trap op, Rita, en geef rekenschap van je handelwijze.”

Rita stond stil, hijgend naar adem.

„Bill, Bill Pock is me komen opzoeken, miss Blackstone!” riep ze uit. „Hij staat buiten.”

En vóór stoof ze weer als een jong raspaard. Hoewel ze Henriëtte's kijfstem hoorde eischen, dat ze onmiddellijk zou terugkeeren, sloeg ze geen acht daarop.

(Wordt voortgezet)

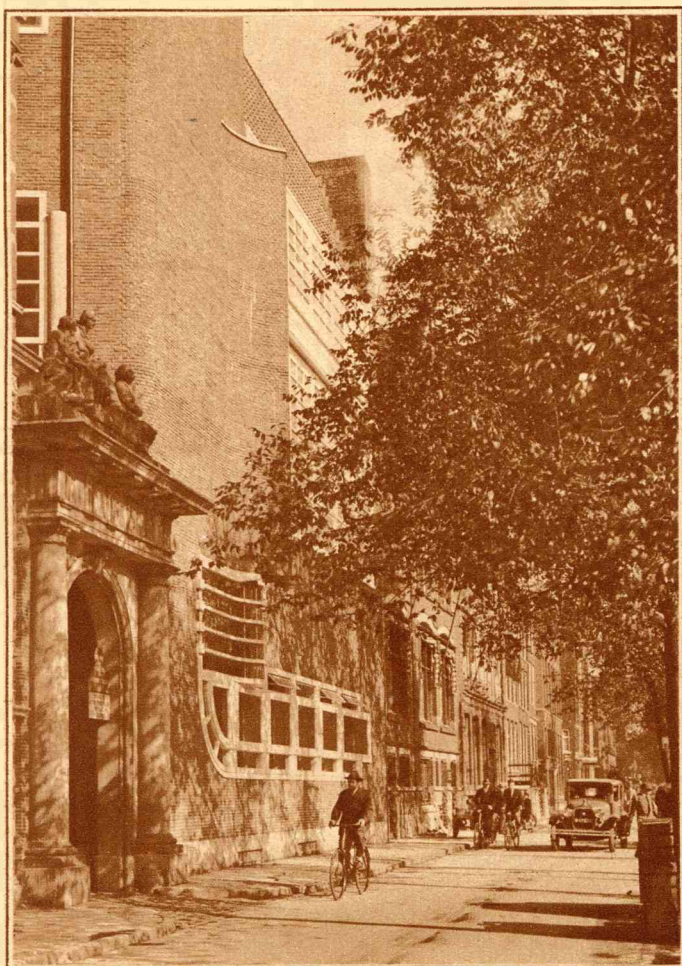
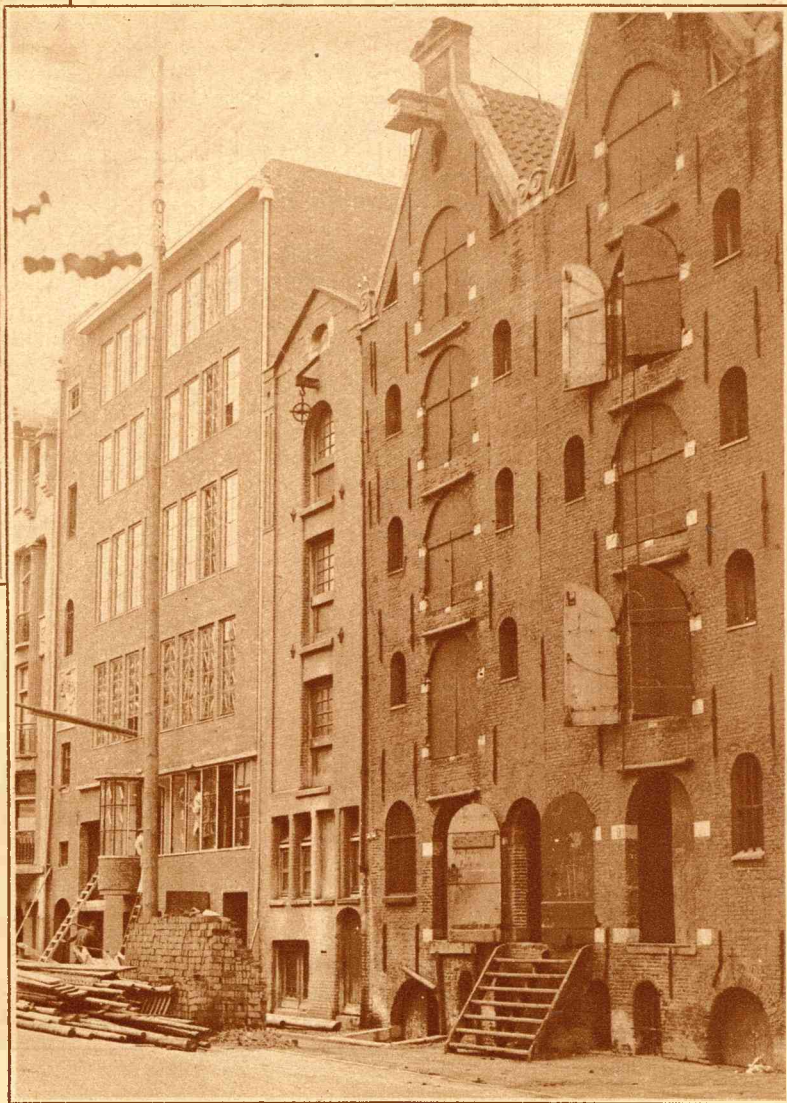

Een oud cafeetje in de verdrukking. Rechts het nieuwe gebouw van de verkeerspolitie.

Nieuwe bergplaatsen naast oude pakhuizen aan de N. IJlenburgerstraat.

Oud en NIEUW

Amsterdam leeft, leeft zooals geen andere stad in ons land. Het leeft door zijn traditie, die het nooit heeft verloochend, maar steeds in eere houdt (we mogen niet mopperen!), door zijn handel en zijn haven, door den ondernemingslust van zijn burgers en niet het minst door dezer humor, welke van een zeer speciaal soort

Waar oud en nieuw het niet samen kunnen vinden. 't Politie-bureau aan den Kloveniersburgwal.

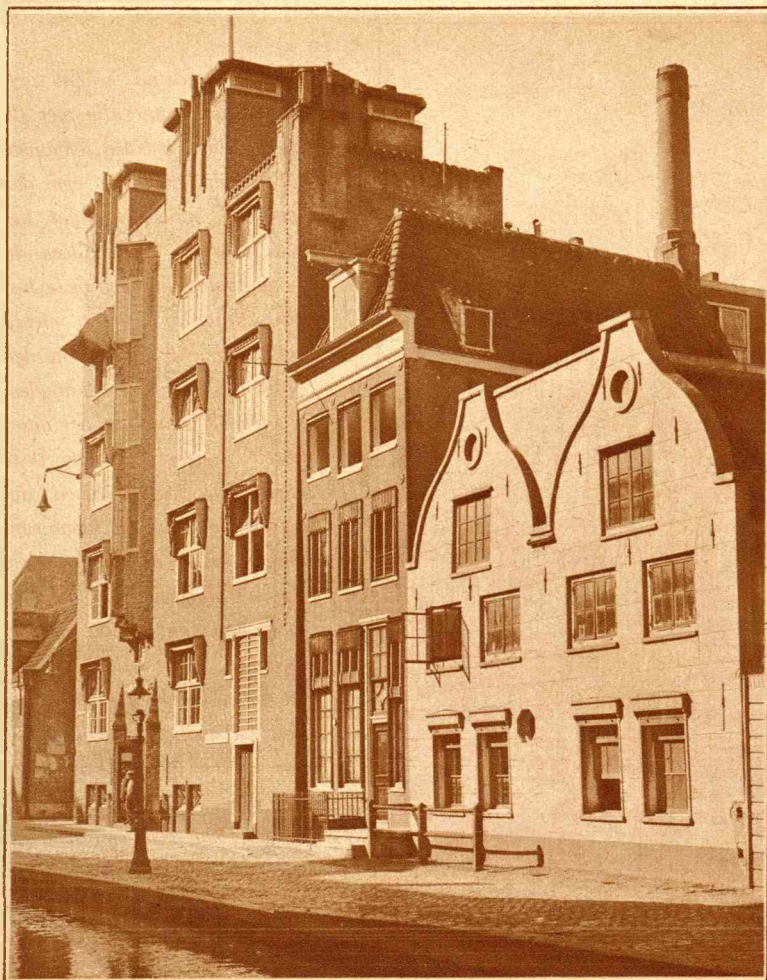
Modern verenigingsgebouw naast woonhuizen met een „steen” in den gevel.

is. De hoofdstad schijnt zich iederen dag naar alle vier de hoeken uit te breiden, tenminste voor hem, die aan een der „randen” woont, schijnt het zoo te zijn. Niet alleen in woningbouw uit zich deze lust tot expansie, ook in menig ander opzicht. De wil om den geest des tijds bij te houden, is den Amsterdammer ingeboren. Zoozeer zit hem deze eigenschap in het bloed, dat hij er wel eens toe komt rare dingen in dit verband te doen. Zoo wil hij soms graag dempen, maar demping schade zou betekenen, voor stedelijk schoon en stedelijke historie. Zoo komt het, dat door zijn zucht om niet ten achter te geraken, soms botsingen ontstaan met de traditie van eeuwen. Sommige van die groote of kleine botsingen laten zich zelfs fotografeeren, d.w.z. zijn waarneembaar voor wie met een critisch oog onze stad bezichtig. Hem zal het duidelijk

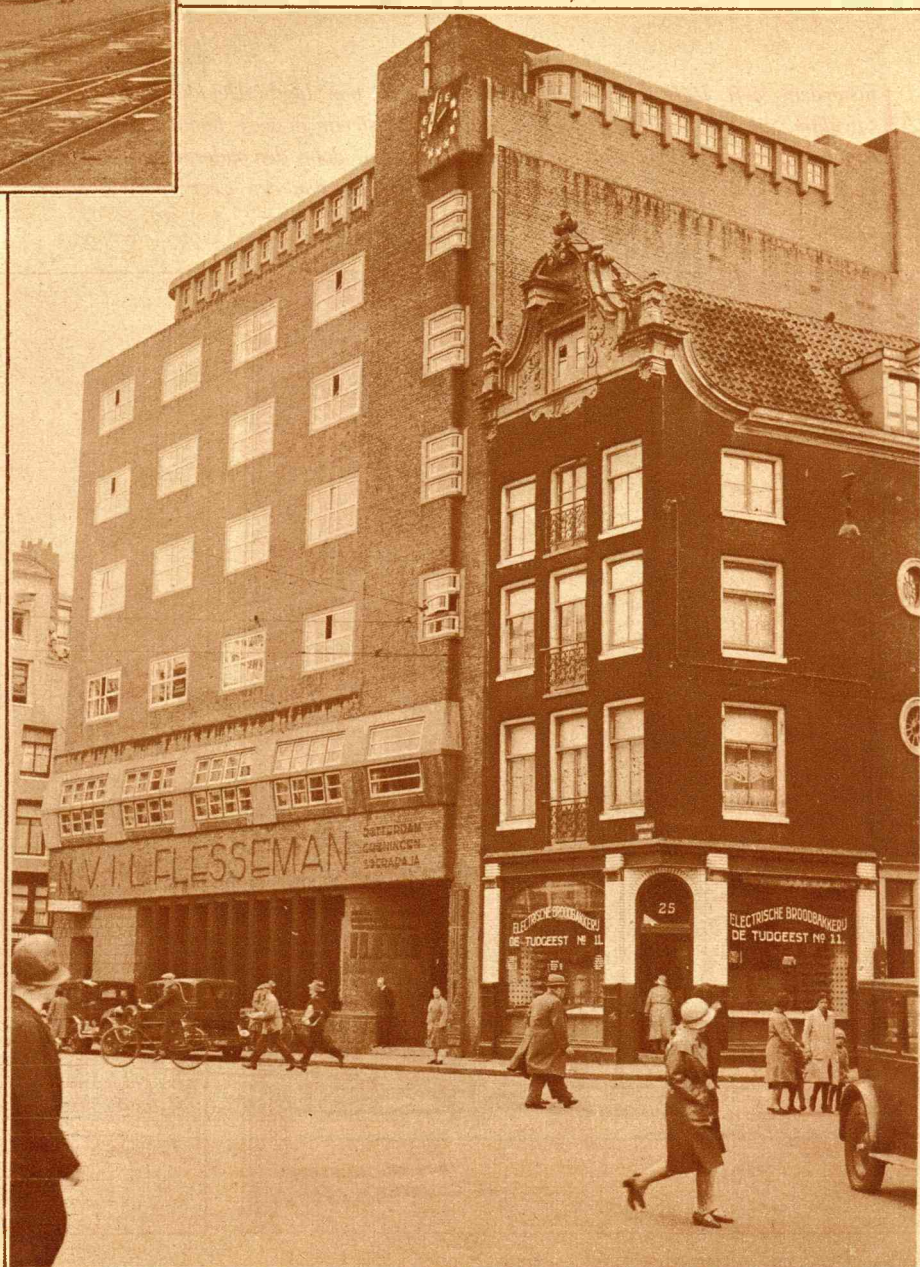

← Verweerde en vermolmd huisjes naast de moderne ateliers der firma Gerzon aan de Spuistraat.

Een der oudste gedeelten van Amsterdam: de Nieuwmarkt. Een scherp contrast tusschen het kantoorgebouw van thans en het woonhuis van eens.

De Arbeidsbeurs aan de Passeerdergracht heeft ook 'n zonderlingen buurman.

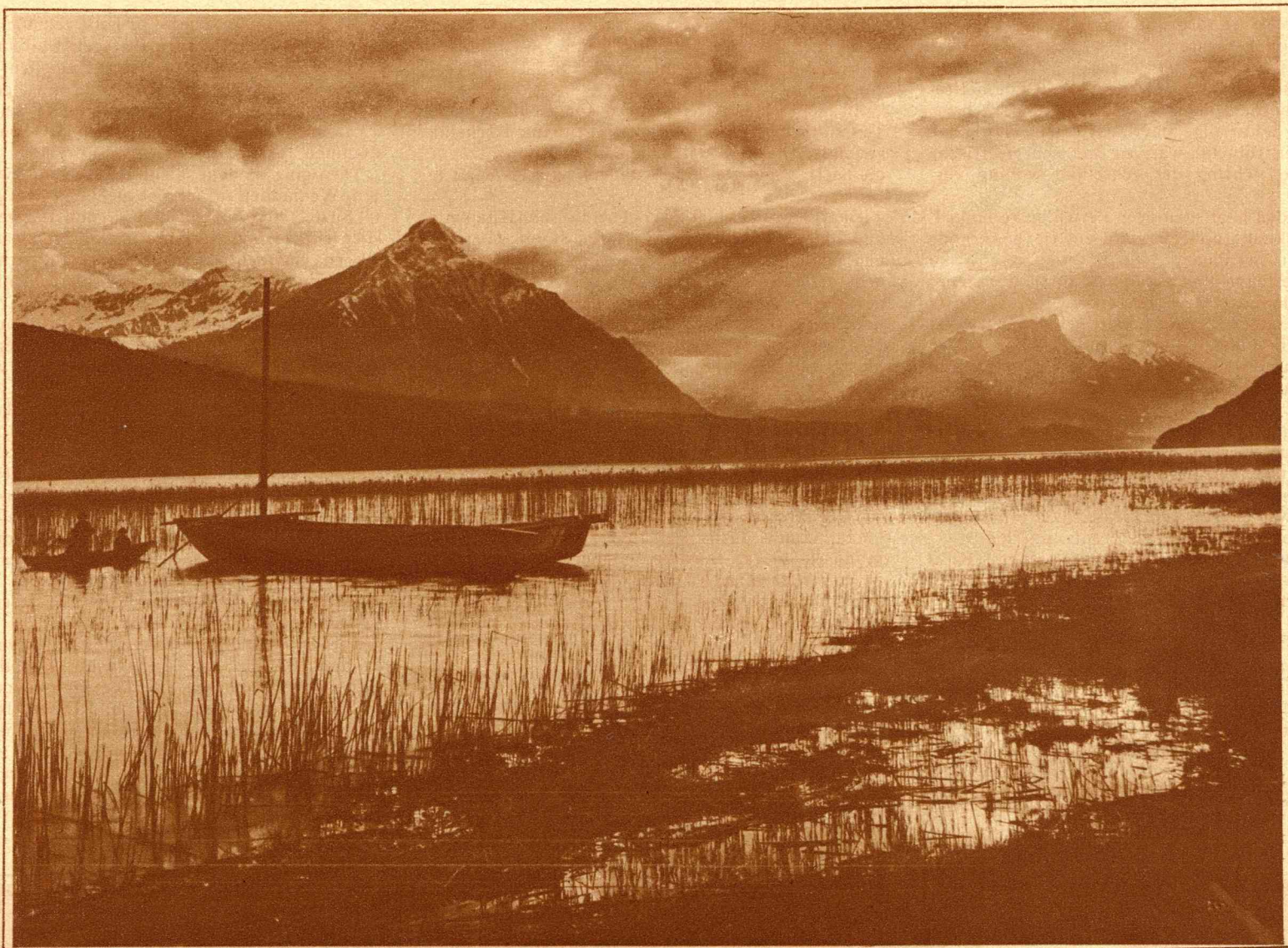
morden, dat de uitbreiding van de stad steeds vordert, maar ook dat in de binnenstad, en helaas juist op die plaatsen waar men soms meent, nog den tred van de machtige regenten en kooplieden achter zich te hooren. of deze uit de deftige grachtwoningen te poorschijn te zullen zien komen, te veel gebroken en gebouwd is geworden. In het oudere gedeelte van de stad kan het niet uitblijven of er komen „zichtbare schermutselingen“ tusschen oud en nieuw. Maar al kan worden toegegeven, dat het niet altijd te vermijden was dat de nieuwe tijd en zijn eischen opzij duwde wat hem in den weg kwam, er zijn toch ook gevallen aan te wijzen, welke op een gelukkiger manier hadden kunnen worden opgelost. Dat er in de binnenstad nieuwe gebouwen moesten verrijzen, iedereen zal dat begrijpen en billijken, maar dat er toestemming wordt verleend, deze neer te zetten op plaatsen, waar zij „dissonanten in steen“ teweeg brengen, is vaak zeer hinderlijk. En dat in een stad, die zoo'n werksame schoonheidscommissie rijk is! Onze foto van het nieuwe politie-bureau naast de Oudmanhuispoort aan den Kloveniersburgwal is er een duidelijk voorbeeld van. De overige kieken laten zien, dat het nieuwe het oude vaak oerdringt, en er maar zelden mee harmonieert.

WASCHDAG OP EEN LARENS

EEN *LARENSCHE* BOERDERIJ

*Twee meren liggen aan weers-
zijden van de Zwitsersche stad
Interlaken, brandpunt van het
internationaal toerisme, n.l. het
meer van Brienz en het meer*

*van Thun. Van beide „berg-
zeeën” brengen wij hier een
stemmingsvolle foto. Hier-
boven: Dreigende wolken
boven het Brienz-mer.*

DE GOUDMIJN IN WILMERSDORF

DOOR GUSTAV HOCHSTETTER

De president van de rechtbank had ons uitgenoodigd op een tuinfeest. Dat wil zeggen: op een veldje van negen bij elf meter, met zes appelboompjes versierd, zouden we Zondagsmiddags een kop thee met open lucht genieten. Het „buiten”, dat uit genoemd plekje grond met een priëltje bestond, lag in de gemeente Wilmersdorf — een geschikt voorwendsel tot een autorit dus. Daarom werd de uitnoodiging aangenomen door allen, die een auto bezaten of leenen konden. Maar nog om een andere reden.

De president van de rechtbank had een allerbekoorlijkst vrouwtje; een juweel, waar een iegelijk bewonderend tegen opzag, waarvoor bijna een iegelijk door een vuur geloopt zou zijn, als het vuur niet al te groot was. In ieder geval, dien Zondagmiddag om half vier waren de genoodigden alle twaalf aanwezig.

Het waren, buiten de gastvrouw, allemaal heeren. En allemaal vrijgezellen. De getrouwde lui kwamen eerst de volgende week: het „buiten” was nieuw en wij waren de proefkonijntjes.

Nu, het spiritustoestel werkte onberispelijk, thee en koek was er in overvloed, likeur en sigaren zelfs — de stemming was allerheerlijkst. Ook bij den president en zijn lieve vrouwtje: zij voelden, dat zij de volgende week tegen de critiek van bevriende huisvrouwen opgewassen zouden zijn.

Toen we geen dorst meer hadden werden we de „bezittingen” rondgeleid — donkere, leegge vakken aarde werden ons voorgesteld als „saladebed,”

„pompoenenplantage,” „koolaanplanting” en „Japansch gazon.” Bij een heuvelachtige aardklont, die er buitengewoon kaal uit zag, werd ons verzekerd, dat de gastvrouw „deze partij heelemaal alleen aangelegd” had.

„Maar mevrouw, — u hebt met die handjes toch zeker geen spa gehanteerd?” riep er iemand.

„Zien hoe handig ik spit?” riep het vrouwtje. Zij deed een groot hemelsblauw schort voor, dat haar allerliefst stond, greep een spa en....

Ja, ik had graag toegekeken, maar Arthur, de neef der lieve tuinierster, trok me aan mijn mouw opzij, tot in het meest afgelegen gedeelte van het park en trachtte me duidelijk te maken, dat hij beslist nog dienzelfden dag een aanzienlijken aanwas van zijn financiën beleven moest. Er was een meisje.... en er kwam een avond.... Hij hoopte veel van die combinatie, maar kon zich dan niet krap toonen.... zonder loge, luxe-auto en souper ging 't niet.... „Maar 't is bij mij al veertien dagen eb, en je weet, wat zoo'n avond kost....” Hij hield me zijn portemonnaie voor; die was leeg, onbekrompen leeg.

„Ik weet niets,” zei ik, „maar als u 't weet, moet u zoo gauw mogelijk aan de noodige papieren zien te komen!” Waarna ik me redde.

Ik ging naar de andere heeren terug, en zag, dat de gastvrouw juist even den arbeid staakte.

„Dokter,” riep ze, toen ze mij aan zag komen, „ik moet me even 't voorhoofd afvegen — wilt u mijn tasch meebrengen? Hij ligt op die bank vlak achter u.”

Ik bracht haar het taschje. Snel trok ze er een zakdoekje uit....

En toen gebeurde het onheil.

We zagen iets glinsterends uit het zakdoekje schieten.... de gastvrouw slaakte een gillette.... Het glinsterende iets beschreef een bocht door de lucht, stiet tegen een appelboom, werd teruggekaatst en was verdwenen. Spoorloos. Alsof de aarde het verzwolgen had. Welke aarde? Die van het Japansche gazon? het saladebed? de pompoenenplantage? Niemand wist het.

„Mijn laatste geld van deze week! Ik had er tot Dinsdag mee toe gemoeten!” jammerde de gastvrouw.

„Zie je wel?” knorde haar man, „ik heb je wel tienmaal gezegd, dat je geen geld los in je taschje moet steken.”

Parelvisschers hebben 't zoo hard niet; die hoeven alleen maar in 't water te zoeken. Wij echter — wij moesten snuffelen in de zooveel hardere, onzindelijke aarde! Nu eerst begrepen we, wat een ontzaglijke oppervlakte honderd vierkante meter is. Er waren miljoenen grashalmen en miljoenen aardkorrels, waar het goudstuk tusschen gekropen kon zijn.

„'t Is weg,” mopperde de president van de rechtbank, „tweintig mark naar de maan.”

„Maar man, je begrijpt toch....” begon het vrouwtje bijna schreiend.

„Ik begrijp alleen, dat je een....” Wij waren al zooveel stappen weggeweken, dat we de betiteling niet hoorden, maar 't sneed ons door 't hart, zoo snel als het aardige mevrouwtje hoed en parasol op had, den tuin uit was, en met een elektrische tram in de richting der echtelijke woning verdween.

Wij hoefden haar man geen verwijten te maken. Hij zat geknakt op een vouwstoeltje en krabde zich achter het oor.

„We moesten nog maar een half uurtje wachten,” zei hij, „dan kalmeert ze een beetje....” Het klonk niet mooi, maar 't kan wel juist geweest zijn en verstandig.

Stemming kwam er echter niet meer; alleen het verlangen om zoo gauw mogelijk weg te komen.

Mij schoot plotseling een dringende afspraak te binnen. Dat wil zeggen: in werkelijkheid schoot me heel iets anders te binnen. Ik excuseerde me en reed vlug naar de woning van den president. Mevrouw was alleen thuis en deed zelf open. Aan haar wimpers hingen twee groote paalen.

„Mevrouw,” riep ik, „droog uw tranen! Kijkt u eens,” — ik legde een twintigmarkstuk op tafel, „dat heb ik zooveel in uw park gevonden!”

Zij nam het geld in de hand en weg waren de tranen. Zij lachte. Nooit had ik gedacht, dat één goudstuk zooveel leed en zooveel vreugde kon veroorzaken.

Toen werd er gebeld.

Zij lachte nog altijd.

Ik ging opendoen. Wie was het? De griffier. Schoot mij voorbij. Het salon in. Legde een twintigmarkstuk op tafel en riep: „Mevrouw, dit heb ik zooveel in uw tuin gevonden!”

En weer ging de bel. De eerste luitenant. Sloeg de hakken tegen elkaar: „Mevrouw — luitenant Von Knapwitz — twintigmarkstuk — tuin gevonden!”

Zij lachte maar. Geen woord kon ze uitbrengen. Ten slotte kòn iemand het geldstuk werkelijk gevonden hebben. Misschien Von Knapwitz.... die heeft 't niet zoo breed, dat hij gelukjes hoeft te veinzen....

Daarna werd er niet meer gebeld — Von Knapwitz had namelijk de deur open laten staan. Maar de één na den ander traden de tuifcstgasten binnen, en allemaal hadden ze een twintigmarkstuk gevonden. Ten slotte kwam de echtgenoot. Hij had natuurlijk óók geld gevonden. Zijn vrouw viel hem lachend om den hals en hij was blij, dat hij er zoo afkwam.

Wij heeren stonden om dit beeld van verzoening heen en wisten niet, wat we zeggen moesten. Toen biechtte het vrouwtje lachend op — alle tien de goudstukken legde ze in een statige rij op de tafel „Kijk eens schat — elk van de heeren heeft een twintigmarkstuk in den tuin gevonden.”

„Elk....” herhaalde hij. Toen lachte ook hij. „Maar vrouw, dat is geen tuin — het is een goudmijn! Je moest er maar iederen dag zoo'n dingetje verliezen, en er tien terug krijgen.”

„Maar als ik vragen mag,” veroorloofde ik mij, „wie van de heeren heeft het goudstuk nu écht gevonden!”

„Ik,” riepen negen stemmen.

„Geef u geen moeite, dokter,” zei de gastvrouw, „de heeren hebben elkaar niets toe te geven. Ik heb namelijk geen twintigmarkstuk verloren, maar een tienmarkstuk!”

We keken verbluft. De echtgenoot kwam het eerst weer bij. „Maar vrouwtje,” zei hij, „waarom heb je dan eerst gezegd....”

„Ik heb niets gezegd! Jij hebt zelf van twintig mark gesproken, en toen ik tegen wou spreken.. Maar enfin, 't is heel prettig afgelopen. Mag ik nu de heeren, die het goudstuk niet gevonden hebben, verzoeken, hun geld terug te nemen?”

„Ik heb 't werkelijk gevonden!” riepen negen stemmen tegelijk.

Toen ging de deur open; neef Arthur kwam binnen. We hadden totaal niet meer aan hem gedacht.

„Suze,” riep hij, „ik heb je goudstuk gevonden! Hier is 't!” En wat hij op de tafel legde was wezenlijk en waarachtig een tienmarkstuk. „Maar als je 't goed vindt houd ik 't — als belooning voor den eerlijken vinder!”

Hij strekte er de hand alweer naar uit, maar toen zag hij op den rand van de tafel de tien groote geldstukken liggen. Hij zag rond, las de verlegenheid van onze gezichten — begreep.

„Neen,” riep hij, „in dat geval kan ik van de belooning afzien!”

„Arthur,” vroeg de president van de rechtbank streng, „wat bedoel je met: in dat geval?”

„Hm.... ja — ik had er eigenlijk niet over willen spreken — maar ik heb vanmiddag in jullie tuin al m'n geld uit m'n portemonnaie verloren — 't waren precies tien twintigmarkstukken.. maar nu zie ik, dat ze gevonden zijn....”

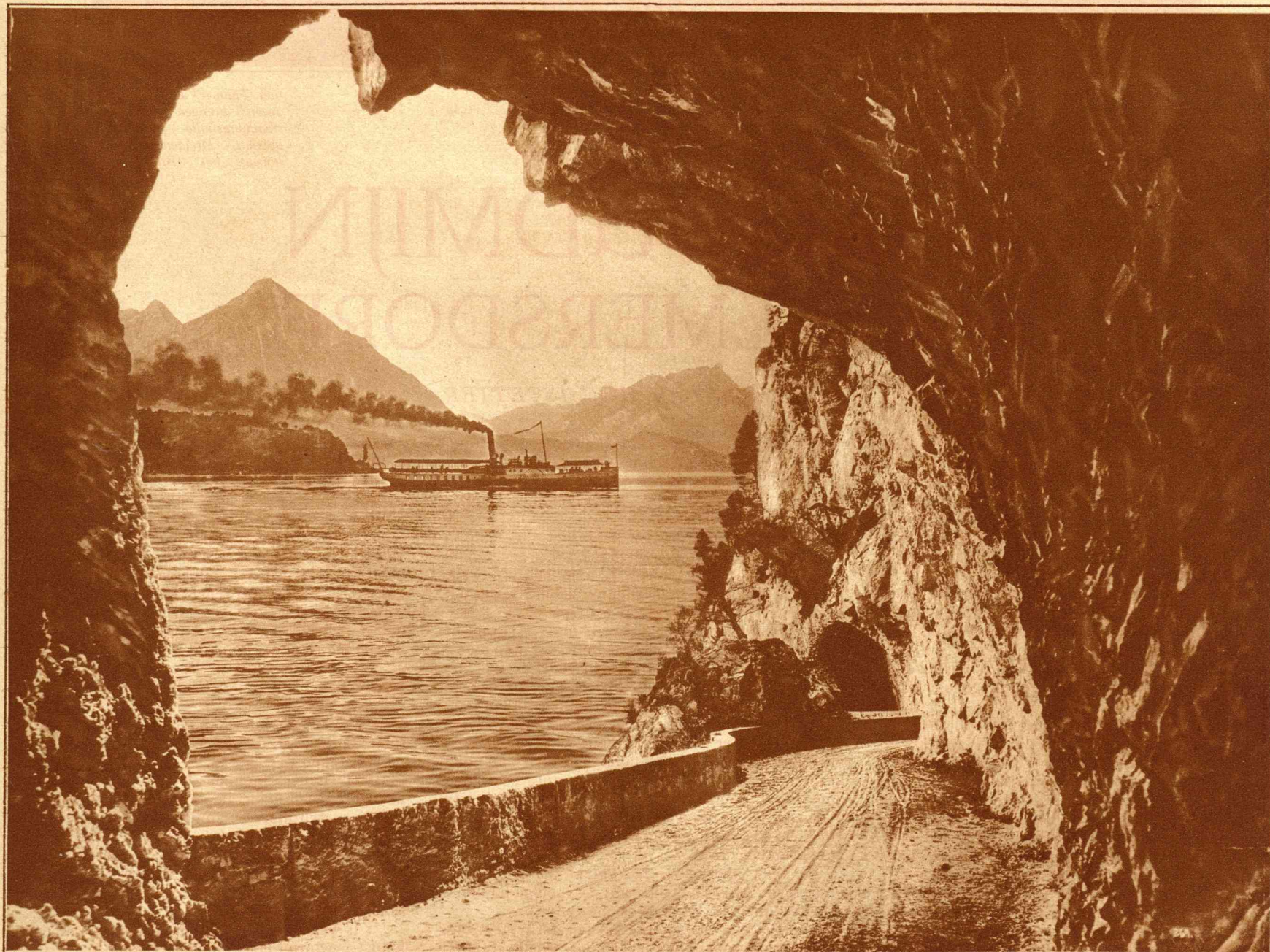
„Meneer de referendaris,” zei ik, „hoe bewijst u, dat die goudstukken van u zijn?”

Arthur haalde zijn portemonnaie te voorschijn en toonde die den kring rond. Het ding was nog precies even leeg als twee uren tevoren.

„Hebben de heeren 't gezien? Leeg. Als ik mijn geld niet verloren had, moest 't er nog in zitten. Dus!”

„Dus,” riep mevrouw, „heb je je geld terug....”

Arthur's portemonnaie verslond de tien goudstukken.

Doorkijk tusschen de rotsen naar het meer van Thun.

De Bronzen Man

door E. Everett Green

Nergens was de pracht overdadig of gewild, de kleuren waren in overeenstemming met de omgeving. Marcus bemoeide zich daar nooit mee. Zijn eigen smaak was eenvoudig genoeg. Hij deed zijn zaken af in een kamer, die meer had van een kluisenaarscel dan van een vertrek in de haast vorstelijke woning. Zelfs onderging de bibliotheek een verandering. Marcus liet draperieën weghalen en landkaarten neerhangen. Schilderijen en snuisterijen waren heel goed op een plaats, waar ze hoorden, maar bij hem in zijn kamers pasten ze niet, hij moest frissche lucht hebben en beweging. Maar toch vond Marcia, dat zijn vertrekken door de verandering er op vooruit gingen. Er was iets krachtigs, iets opwekkends in de persoonlijkheid van haar man. Soms ging haar hart plotseling naar hem uit — ze wist niet waarom of waardoor. Maar venijnig als een slang stak dan opeens de achterdocht haar kop op en ze deinsde terug.

„Hij vertrouwt me niet. Ik weet niet eens of hij wel van me houdt. Hij wilde me trouwen — en hij heeft zijn zin gekregen. Maar hij heeft een geheim. Er is iets, wat ik niet weet — en wat hij voor me verborgen wil houden.”

Dien dag was ze weer alleen. Marcus was voor twee dagen naar Wold Hall. Ze wist, dat dit dikwijls moest gebeuren. De gedachte was in haar opgekomen om hem te vergezellen; maar de woorden waren haar op de lippen bestorven. Waarom zou ze daar naar toe gaan? Wat moest hij van zoo'n voorstel denken? Als hij haar gezelschap verlangde, was hij mans genoeg om dat te zeggen. Als hij 't niet wenschte —

Die gedachte alleen was al genoeg. Haar trots kwam in opstand. Wold Hall en Hill Top Farm, vlak bij elkaar gelegen, hoewel gescheiden door een ravijn, hielden een geheim verborgen, dat langzaam een sluier trok tusschen haar en haar man. Maar wanneer ze die gedachte in woorden bracht, haalde ze ongeduldig de schouders op.

„Alsof ik zijn vertrouwen verwachtte! Alsof ik er ooit om gevraagd heb! Ik ben toch nooit zoo dwaas geweest om te veronderstellen, dat hij me zijn heele leven zou vertellen! Waar heb ik me dus over te beklagen?”

Want langzaam maar zeker raakte Marcia er steeds meer van overtuigd — hoe ze daartoe kwam, zou ze niet hebben kunnen zeggen — dat haar man in 't verleden (en misschien nu ook nog) 'n dubbel leven leidde.

Maar eigenlijk wist ze niet, waarop ze deze stelling baseerde. Ze was niet iemand om naar dienstbodenpraatjes te luisteren of haar kamenier iets te vragen. Maar deze laatste, die Marcia al jaren kende, was er niet afkeerig van uit zichzelf de dorpspraatjes aan haar meesteres mee te deelen en haar te vertellen, dat iedereen er zijn voldoening over uitsprak, dat „de baas” zich nu op Falconer's Hall gevestigd had en er nu 'n eind zou komen aan 't vreemde, ongebonden leven op Wold Hall temidden der mijnen en steengroeven.

Toen Marcia opmerkte, dat haar man toch nooit een ongebonden leven geleid had, probeerde de kamenier dat woord terug te trekken. 't Was duidelijk, dat 't personeel Marcus bewonderde, en hem tevens vreesde. Zou hij ooit over 't geheim beginnen — of zou zij 't doen? Waarom ze aan haar twijfel niet voor goed een eind maakte door hem er naar te vragen, wist ze zelf niet. Dien dag, toen ze haar paard besteeg, vroeg ze zich af, wat hij er wel van zou zeggen, als ze eens plotseling op Wold Hall voor hem stond? Zou hij er iets achter zoeken? Zou hij 'r verlangen bemerken, dat nu al haar gedachten beheerschte — 't verlangen om hem na te gaan — om 't raadsel van zijn leven op te lossen; of als hij geen geheim

bezat, zich daarvan te verzekeren? Ze wilde zelfs aan zichzelf niet bekennen, dat ze dicht bij hem wilde zijn — dat ze hem miste gedurende zijn afwezigheid.

Zonder hem voelde ze zich eenzaam. Haast iederen dag had hij haar iets van de mooie omgeving laten zien. Hij had telkens hun route bepaald. Hij had hun rit opgevrolijkt door verhalen over de streek en de menschen. Ze had nooit gedacht, dat hij zoo geanimeerd kon praten. Hij was geestig en kende zijn landslieden door en door.

„Ik ben van dezelfde afkomst,” zei hij eens tegen Marcia. „Mijn overgrootvader werkte hier in de mijnen — een gewoon werkmans. Iedereen weet 't en omdat ik 't zelfde bloed in de aderen heb als zij, kan ik over 't algemeen zoo veel van mijn mannen gedaan krijgen. Ze weten, dat ik hen begrijp en ze kunnen me niets wijsmaken. Dat laatste wekt wel niet altijd genegenheid, maar 't dwingt respect af.”

Hij had nog nooit voorgesteld haar mee te nemen naar de mijnen en zij had er niet over willen beginnen. Nu sloeg ze een richting in, tegenovergesteld aan die van Three Brooks. Maar toch had ze een plan. Marcus had haar verteld, dat ook nog een langere weg naar Wold Hall voerde. Dienzelfde ochtend had Marcia dien weg op de kaart bestudeerd. Ze wilde niet heelemaal tot Wold Hall gaan, maar ze was nieuwsgierig om uit de verte te kijken, hoe 't er uitzag.

De weg was niet moeilijk te vinden, ze had maar een klein stroompje te volgen. 't Was een prachtige rit temidden van mooie boomen, die een heerlijke schaduw gaven. Maar hoe hooger ze kwam, hoe schaarscher de boomen werden en eindelijk ontbraken ze geheel. De lucht werkte prikkend en Marcia was vroolijk gestemd. Ze verlangde naar Marcus, dat die haar alles kon vertellen van 't

land, waar ze door kwam. Ze meende, dat ze iets begreep van haar man's kracht. Hij was opgegroeid temidden van deze grootsche natuur. Hij was een ware zoon van dezen rotsachtigen bodem. Waarom zou ze bang zijn voor hem of voor zichzelf? Was zijn karakter tot iets oneervols in staat? Verdacht ze hem niet zonder reden?

„Ik wist niet, dat ik zoo dwaas was, toen ik meende, dat zijn verleden me niets kon schelen,” zei Marcia in zichzelf. Ze was nu over een heuvel heen en had een groote vlakte voor zich. Op een gegeven plek splitste 't pad zich. Ze sloeg links af. 't Pad kronkelde en ze hoorde een geluid van vallend water. Ze reed door en keek van een tamelijke hoogte plotseling neer op een groot meer, dat zich hemelsblauw onder den zomerhemel vertoonde. Later hoorde ze, dat het gevormd werd, doordat verschillende stroompjes er in uitmondten. In 't meer was een klein schiereilandje en op 't hoogste punt verhief zich een huis, grootendeels achter boomen verborgen. Van boven af gezien, leek 't groot maar laag. Ze vroeg zich af, wie daar wel zou wonen en of Marcus dit plekje kende. Hij vertelde haar altijd, dat hij weinig in gezelschap kwam; maar dit huis was toch betrekkelijk dicht bij Wold Hall.

Een gevoel van nieuwsgierigheid dreef Marcia naar beneden. 't Pad was tamelijk steil, maar 't paard kende geen angst. In tien minuten was ze haast op gelijke hoogte met het meer, spoedig bereikte ze 't schiereiland. Ze zag een hek, dat niet gesloten was. Marcia hield de teugels in en keek naar 't pad, dat naar 't huis voerde, toen plotseling een klein, in 't wit gekleed figuurtje — dat er uitzag als een elfje met haar schat van goudblonde krullen — naar haar toe kwam vliegen, onderwijl teekenen gevend aan Marcia om toch dichterbij te komen.

Het was een klein meisje ('t leek Marcia wel, of al haar eenzame onderzoekingstochten moesten eindigen met een ontmoeting met een kind) — een klein meisje, wier bleeke wangen en groote oogen van grooten angst spraken. Marcia steeg onmiddellijk af en had haar armen al beschermend om 't kleine ding heen, voordat 't nog een woord had kunnen zeggen. Ze keek om zich heen, als verwachtte ze een monster te zien, dat 't kind schrik had aangejaagd.

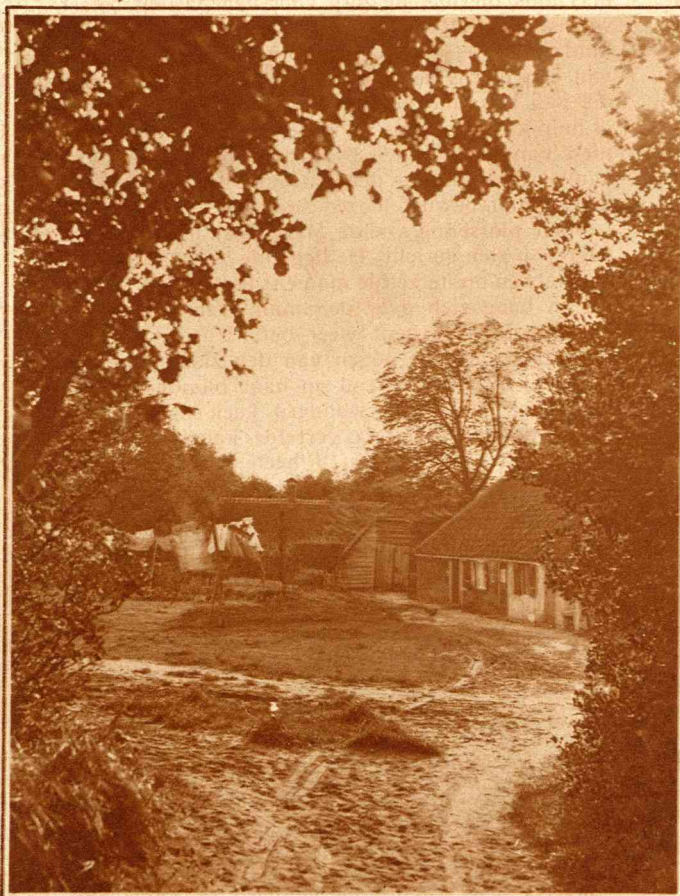
't Meisje kwam weer eenigszins op adem en stokkend, onverstaanbaar eerst, bracht ze er de volgende woorden uit:

„Hebben ze u gestuurd om te helpen? Ik zag iemand naar beneden rijden. Ik dacht, dat 't — misschien — de dokter was. Maar die woont den anderen kant uit. Maar hij kon toevallig voorbijkomen. Hebt u hem niet gezien? Hebt u hem nergens gezien? Leacock is hem gaan halen — maar hij woont zoo ver weg. Zijn vrouw is ziek. Ik ben alleen en ik ben zoo bang. Ga toch met me mee om me te helpen! Als hij eens dood ging...”

't Kind beefde van 't krampachtige snikken. Marcia begreep dit uit de onsamenvangende woorden: er was iemand ziek — de bedienden waren er niet — 't kleine ding was alleen met den patiënt en smeekte den eersten den besten voorbijganger om hulp. Marcia nam 't koude handje van het arme kleine ding en samen haastten ze zich naar 't huis.

„Is 't je vader, kindje?” vroeg ze.

„Nee! 't is Liefste,” antwoordde 't kind, hard vooruit loopend. „Hij is niet dikwijls ziek meer. Hij werd veel beter. Maar vandaag is 't weer gebeurd en 't is zoo vreeslijk! Ik weet een beetje, wat ik doen moet; maar ik heb 't nog nooit alleen gedaan. Helpt u me alstublieft. Hij mag niet alleen

Boerenhuisjes te Blaricum.

No. 7

gelaten worden. Ik liep alleen weg, omdat ik een paard hoorde!"

"t Was Marcia, alsof ze droomde, toen ze in deze vreemde omgeving liep met het in 't wit gekleede kind. 't Was 't vreemdste avontuur, dat ze nog ooit had meegemaakt; en ze begreep er niets van.

"Hoe heet je?" vroeg ze, toen ze 't huis naderde; maar 't eenig antwoord, dat ze kreeg, was:

"Hij noemt mij Schatje, en ik noem hem Liefste. Ga toch gauw mee. Straks kunnen we wel praten!"

HOOFDSTUK IX — DE KLUIZENAAR

Het huis, waar 't angstige, opgewonden kind Marcia mee naar toe nam, was een aardig, vreemd gebouw, met groote veranda's, die in dezen tijd van 't jaar begroeid waren met bloemen en slingerplanten, waardoor 't geheel iets vroolijks had.

Het kind was nu vooruitgelopen. Aan den oostkant was de hoofdingang, maar 't meisje trok Marcia den hoek om naar den zuidkant, die baadde in 't zonlicht en waar alleen de veranda beschutting bood. Weer sloeg ze een hoek om en toen Marcia haar had ingehaald, verdween ze juist door een open deur aan de westzijde. Een oogenblik later kwam ze weer te voorschijn en wenkte Marcia angstig haar te volgen.

Marcia betrad een groote kamer in 't vreemde huis en plotseling bevond ze zich in tegenwoordigheid van den bewoner, van wiens bestaan ze een oogenblik geleden nog niets afwist en wiens naam ze niet kende.

Maar een blik op den man was voldoende om haar te bewijzen, dat de angst van het kind niet ongegrond was. De man lag op bed met gesloten oogen, en een gezicht, vertrokken van pijn. Over 't algemeen had Marcia weinig verstand van ziekten, maar haar moeder leed al jaren aan een hartkwaal en iets in de gelaatsuitdrukking van den zieke, de houding, waarin hij lag en „zijn wijze van ademhaling bewezen haar, dat deze aanval een soortgelijke oorzaak moest hebben. En in deze overtuiging werd ze nog versterkt, toen ze zag, wat op een klein tafeltje stond naast 't bed. Onmiddellijk herkende ze een paar krachtige opwekkende middelen, die haar moeder bij haar ergste aanvallen ook steeds gebruikte en die ze zelf dikwijls had toegediend; zonder aarzeling deed ze een aantal druppels in een glaasje; goedkeurend sloeg 't kleine meisje al haar bewegingen gade.

"Ja, ja," fluisterde ze, „zoo doen ze 't altijd. Maar Liefste heeft me gezegd, dat ik zelf nooit aan die fleschjes mocht komen, en ik was zoo bang dat ik 't verkeerde zou nemen. Maar u weet 't — u bent groot."

En toen Marcia bij 't bed kwam met 't glaasje in de hand, wierp 't kind zich op de knietjes en zacht klonk 't stemmetje:

"Liefste — oh, Liefste! — Doe je oogen open en kijk naar me. Ik heb iemand bij me om je te helpen. 't Is een heel mooie dame op een paard en zij zal je weer beter maken."

't Geluid van 't kinderstemmetje, al was 't dan ook niet de betekenis der woorden, scheen tot den lijder door te dringen; 't gezicht vertrok en de oogleden trilden. Marcia hief zijn hoofd op en zei rustig:

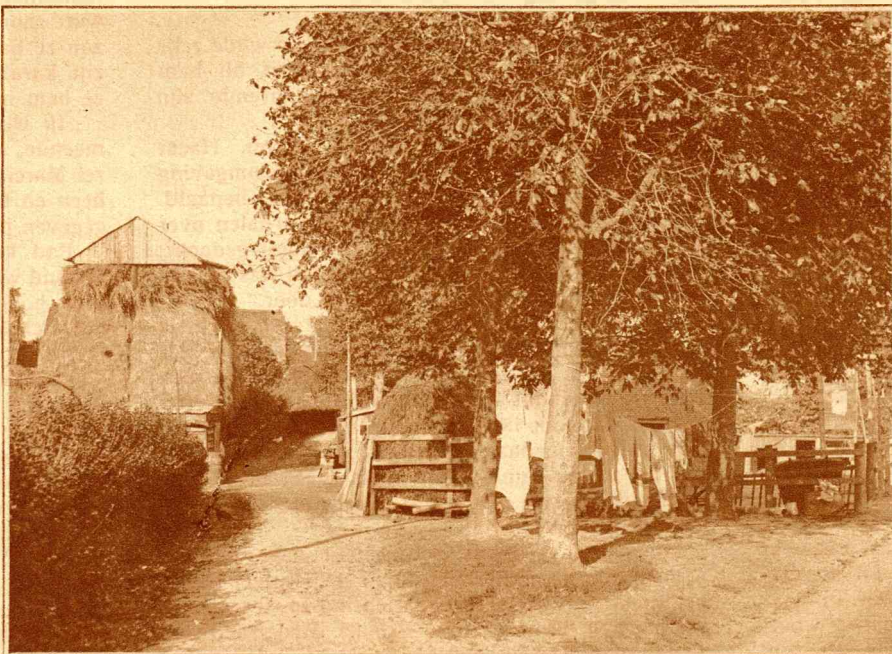
"Probeer dit op te drinken, als u kunt; ik geloof ook wel, dat ik u wat gemakkelijker kan leggen."

Hij gehoorzaamde en Marcia, die geholpen werd door 't kind, dat handig al haar bevelen opvolgde, slaagde er in 't den patiënt wat gemakkelijker te maken. Door ervaring wist ze, dat 't ergste van den aanval voorbij was. De ademhaling werd minder pijnlijk, de kleur verloor iets van 't spookachtig witte. Het kind slaakte een zucht van verlichting en, zich aan Marcia vastklampend, riep het:

"Hij wordt beter. U hebt hem beter gemaakt."

Medelijdend keek Marcia naar 't bevende schepseltje, bij wie zich nu pas de reactie deed

gelden en weer begreep ze 't vreemde in de situatie. Hier was ze in een onbekend huis, waarin niemand scheen te zijn dan een man, die 't laatste half uur in den greep van den dood geweest was, en een klein kind van hoogstens zes jaar, dat tot geen hulp in staat was en in elk geval veel te jong om zulke tooneelen mee te maken. Wat had dit alles te beteekenen? Wie waren de man en 't meisje en waarom woonden ze zoo verlaten in dit van drie kanten door water omgeven huis? Ze kon hen onmogelijk in dezen toestand alleen laten en met haar arm om 't kleine ding heen geslagen, keek ze

Hoekje aan de St. Jansstraat te Laren.

van 't lieve gezichtje naar dat van den zieke om te zien of ze een gelijkenis kon bespeuren.

Nu zag ze dat de zieke jonger was, dan ze eerst gemeend had en dat hij heel knap was.

"Hij ziet er uit als iemand, die geleerd heeft zijn leed te dragen als een man. Wie zou hij zijn en welke geschiedenis zou hij achter zich hebben?" vroeg Marcia zich af, terwijl ze daar zat met 't kind tegen zich aan geleund, wachtend op 't volgend tooneel in het drama. Iemand was naar den dokter gegaan, had ze begrepen; en iemand anders in 't huis, die met de zorg voor den patiënt belast was, scheen zelf ziek te zijn en zoo kwam 't, dat 't kind had moeten oppassen en getuige was geweest van een dier vreeselijke aanvallen, zooals Marcia die van haar moeder kende. Ze moest blijven tot er hulp kwam; maar 't kon best zijn, dat de man er niets van zou merken. De uitputting, die op zoo'n aanval volgt, houdt den patiënt dikwijls urenlang in een half bewusteloozen toestand.

Maar plotseling voelde Marcia een paar donkere oogen op zich gericht. De liggende gestalte bewoog zich iets en op hetzelfde moment liet 't kind Marcia los en boog zich over den man heen.

"Liefste — je bent weer beter!"

Diep in de holle oogen van den zieke flikkerde iets. Hij legde zijn hand op haar blonde krullen, maar vragend en verwonderd keek hij naar de mooie dame en Marcia vertelde kalm, net of er niets zonderlings was in 't heele geval:

"Ik kwam voorbij, en uw — kleine meisje — kwam hard 't huis uitloopen, denkend, dat 't de dokter was. Daar ze heel bang was, ging ik met haar mee hier naar toe. Ik liet haar niet graag alleen. Ik hoop, dat u mij mijn indringen niet kwalijk neemt."

"'t Is heel vriendelijk van u geweest," antwoordde hij, zwak tengevolge van zijn groote uitputting. "Ik schaam me, dat we u zoo hebben lastig gevallen, maar ik dank u, ook uit naam van 't kind. U bent lady Marcia Drummond."

Ze was verwonderd, dat hij haar kende, en haar oogen verrieden dat. Hij beantwoordde haar onuitgesproken vraag.

"Ik heb uw portret gezien. Marcus Drummond is mijn beste vriend."

Marcia was tegelijk verwonderd en opgelucht. Daar ze voelde, dat 't een of andere geheim dezen man omgaf, had ze zich al afgevraagd, wat Marcus

van haar handelwijze zou denken, hoewel ze vertrouwd op zijn helder inzicht en edelmoedigheid. Maar als deze man, die toch betrekkelijk dichtbij woonde, zijn beste vriend was, waarom had Marcus haar dan nooit over hem gesproken? 't Leek altijd, dat haar man een eenzaam leven had geleid en weinig behoefte had aan vriendschap. Ze probeerde zich de namen te herinneren van de menschen, waarover hij gesproken had, maar geen enkele scheen te slaan op dezen kluizenaar.

"Mijn naam is Percival Eastlake," zei hij na een korte pauze, als raadde hij opnieuw haar gedachten.

Ze zeker hoorde ze dien naam nu voor 't eerst en haar gezicht verried, wat er in haar omging, want na een korte pauze vervolgde de man:

"Ik ben een soort kluizenaar, lady Marcia; mijn gezondheid is een van de oorzaken — er zijn er nog een paar meer. Uw man is de beste vriend, dien ik heb; maar ik kom zelden op Falconer's Hall — ben er nu zelfs in een heelen tijd niet geweest. Hij bezoekt me hier, een enkelen keer ga ik naar Wold Hall, maar ik ben geen mensch voor gezelschappen."

't Spreken viel hem nog steeds wat moeilijk.

Marcia keek hem aan.

"Ik begrijp 't wel," zei ze rustig. "Als u een vriend bent van mijn man, is me dat al meer dan genoeg. Ik ben blij, dat ik u van dienst heb kunnen zijn."

"Ze heeft je beter gemaakt, Liefste," mengde nu 't kind zich in 't gesprek. Blijkbaar was 't een kind, dat wijs was voor haar jaren, omdat het altijd met volwassen menschen omging. Ze sprak veel

te gemakkelijk en veel te wijs voor een kind van haar leeftijd. Ze wist precies, wat ze doen moest en je kwam dadelijk bij. Laat ze niet weggaan, voor de dokter er is."

"Ik ben u heel dankbaar," sprak Percival Eastlake zachtjes. "t Gebeurt nooit, dat we zoo op ons zelf zijn aangewezen hier. Maar mijn huishoudster is zelf ziek en haar zoon, die al 't werk hier doet, is een paar dagen in dienst. Over 't algemeen hebben we menschen genoeg om voor ons te zorgen, is 't niet, Schatje?"

Ze drong dicht tegen hem aan en keek naar Marcia op.

"Ik ben blij, dat u bij mijnheer Drummond hoort; hij is de aardigste man na Liefste. Toen hij ons vertelde, dat hij ging trouwen, vond ik 't heelemaal niet prettig. Ik dacht, dat hij dan misschien niet meer zoo dikwijls naar ons toe zou komen. Maar 't heeft geen verschil gemaakt; en nu komt u ook mee?"

(Wordt vervolgd)

Onze Premie-Romans

Wij deelen onzen lezers hierbij mede dat a.s. Zaterdag 25 October wederom een nieuw deel in onze bekende serie verschijnt, n. l.:

Als 't hart ontwaakt

DOOR ANNY S. SWAN

Ook deze roman die voor een groot gedeelte zich afspeelt in de Schotsche Hooglanden bevelen wij, om zijn buitengewoon levendigen inhoud en boeiend verloop, in de belangstelling van onze lezers aan.

Zooals men weet bedraagt de prijs f 0.15 (ingenaaid) of 70 cent prachtbands.

Het boek is verkrijgbaar bij onze bezorgers, agenten of op ons Hoofdkantoor.

Vrouwenleven

AVONDTOILETTEN

Ieder tijdperk heeft zijn eigen-aardigheden en op mode-gebied is dit zeer zeker niet minder het geval dan in andere opzichten. Is er niet een tijd geweest, waarin élégance werd afgemeten naar den omvang der tournure — die natuurlijk groot moest wezen — en naar den omvang van het middel, waarvoor de benaming „wespentaille” het grootste compliment beteeu-kende? Er zijn ballonmouwen geweest, eleganter naarmate de grootte ervan wanstaltiger was, sleepjaponnen, modieus wanneer ze hinderlijk lang waren en veel stof opjoegen.

Toen is er 'n tijd geweest van tamelijk uniforme kleding, al gold dan ook 'n rokje nog wel eens voor heel chique als 't héél kort was. Maar nu hebben we, voor avondkleding ten minste, weer den langen rok en 't heeft me al eenige malen getroffen, dat ook zeer conservatieve vrouwen, die zich nog verzetten tegen de nieuwe mode, met een zeker

Namiddagtoilet van groen crêpe romain, met modieuze mouwen.

Zwart mousseline avondjapon met sierlijke strooken.

Ook prinsesse-modellen en empire-toiletten met hoge taille, vaak met een donkere fluweelen ceintuur, onder de buste gespannen op een witte of pastelkleurige japon. Bij zulk een toilet worden vaak heel korte bridge-jasjes gedragen, zóó kort, dat ze nauwelijks tot aan de taille reiken.

Groote kanten kragen, van voren bijeengehouden door een corsage, herinneren, evenals de hoge tailletjes en de lage rokzoom, aan een mode van vroegere generaties.

De beide Parijsche avondtoiletten van onze afbeeldingen werden ontworpen door het modehuis Charlotte Beryl. Het eerste van flesschengroen crêpe romain heeft twee bijna gladde strooken over een derde geplooidde strook. Aardig zijn de aangeknippte korte mouwtjes van dit eenvoudige aandoende toilet.

Zwart mousseline vormde het materiaal voor het tweede toilet, waarvan de taille door opnaaisels wordt geaccentueerd en de sluik neervallende rok een garneering heeft van schuin opgenaaid strooken.

Parijsch avondtoilet van zacht-groen crêpe romain.

ontzag spreken over nieuwe toiletten, waarbij de aanduiding, dat ze héél lang zijn, het ultra-elegante ervan moet aantoonen.

En dit is wel een heel zeker bewijs ervan, dat de lange-rokken-mode vasten voet gekregen heeft, een mode, welke ook door haar, die er nu nog niet aan willen langzamerhand „mooi” zal worden gevonden.

In Parijs worden veel avondjaponnen gedragen, welke sluik naar beneden hangen tot aan den grond.

Onze derde foto vertoont een namiddag-toilet van Lethorel et Darol, een sierlijk met opnaaisels gearneerd japonnetje van groen crêpe romain. De rok heeft, onder de strak gehouden heuplijn, het cloche-model, en opmerkelijk is de modieuze mouw, die onder den elleboog in een strook neervalt.

PAULA DEROSE.

EENIGE WENKEN VOOR GEBREKEN AAN MEUBELWERK

W weet u, dat inktvlekken op een gepolijste tafel verwijderd kunnen worden door toepassing van salpeterzuur?

Een paar druppels op een theelepeltje water doen we in een steenen kopje; op het lepeltje direct geen salpeterzuur gieten, want dat bijt uit.

Het water met 't salpeterzuur wordt met een veer op de plek gebracht, dit doet de vlek verdwijnen. Echter moet u er om denken, dat u niet 't omringende hout met het zuur aanraakt; u neemt dus een natten doek bij de hand, om zoo spoedig mogelijk als de vlek verdwenen is er mee over heen te gaan, daar anders een witte plek op het hout achterblijft. Daarna wrijft men er over heen met gewone meubelwas en er zal geen spoor van een vlek meer te zien zijn.

Schrammen.

Veeg over het meubelwerk met een mengsel van gelijke delen azijn en paraffine en de krassen zullen vaak geheel en al verdwijnen. Zware krassen zullen bijna onzichtbaar worden.

Kneuzingen en deuken.

kunnen weggemaakt worden, door de beschadigde deelen nat te maken en dan het water te doen verdampen door 'n stuk vloei-papier over iedere beschadiging te leggen en een heet strijkijzer om beurten op de bedekte nat gemaakte vlekken te houden, totdat de oppervlakte van het hout gelijk geworden is. Het natgemaakte hout welt voldoende op.

Vaak gebeurt het, dat iemand gedachteloos genoeg is, om in de haast gauw even een japon op de eetkamer-tafel uit te strijken, en wanneer we het kled weg-nemen dan zien we, dat de hitte een merkteken heeft achter-gelaten. Wrijven met doeken en was helpt niets, de matte plek blijft.

Deze plekken kunnen verwijderd worden door kamferspiritus toe te passen en dit voor een uur of langer op de plek te laten. Daarna met was wrijven.

SCHILDERWERK VEREISCHT VIM

Deuren, muren, gelakte meubelen en alle soorten schilderwerk kunnen in een oogwenk helder en glanzend gemaakt worden. Gebruik Vim overal in huis.

VIM

K.N.V.B. officials bij den wedstrijd Oost Nederland — West Duitschland. Eerste rij van l. naar r. de heeren Meendt (Techn. Com.) Hirschman (idem), Valkema (bestuur) en De Haan (bestuur). Achterlaast genoemd tweetal het nieuwe bestuurslid Lotsy.

SPORT VAN ZONDAG

De zebra's hebben door een stevige overwinning op Hilversum hun leidende positie weten te behouden. Waar ook de beide Rotterdamsche ploegen in deze afdeling wonnen, blijft de achterstand van dit tweetal miniem en wacht ons een spannende strijd tusschen de hoofdstad en Rotterdam, waarbij laatstgenoemde plaats er in zooverre beter voorstaat, dat zij over twee kandidaten beschikt.

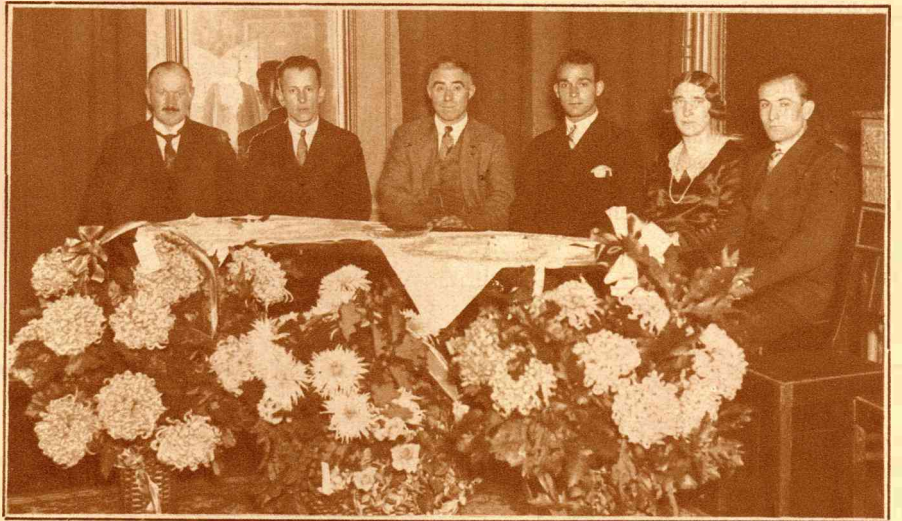
Hilversum schijnt geheel van streek. De groenwitten hebben de competitie met een tweetal overwinningen, waarvan één nog wel werd behaald op A.D.O. in Den Haag, zoo aardig ingezet. Nu werden echter reeds drie wedstrijden achter elkaar verloren, zoodat de aanvankelijk leidende positie van dit Hilversumsche team niet alleen verdwenen is, doch zelfs plaats heeft moeten maken voor een positie, welke steeds meer bedenkelijk wordt.

Blauw Wit, dat met inbegrip van de vier doelpunten van Zondag er 11 in vijf wedstrijden scoorde, zag er slechts 3 tegen zich gemaakt, hetgeen ongetwijfeld een bijzondere prestatie mag worden genoemd.

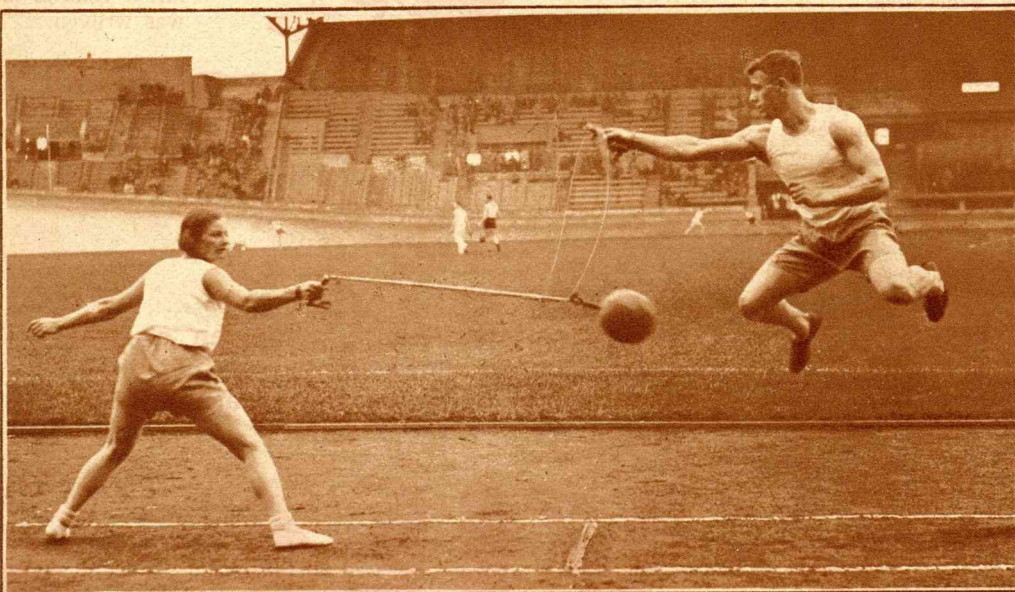
Overigens had de wedstrijd van Zondag j.l. in het Stadion niet veel om het lijf. Fijn spel is ook in de ploeg der zebra's ver te zoeken. Dat met zoo weinig technische hulpmiddelen een dusdanige positie kan worden ingenomen, pleit echter voor het Blauw Wit-elftal. Ten slotte beslissen de goals en of deze nu het gevolg zijn van technisch fijn

spel dan wel van enthousiasme of waarvan dan ook, doet er minder toe. Niet iedereen zal het met dit standpunt eens zijn, doch voetbal in competitieverband leidt hier vanzelf toe.

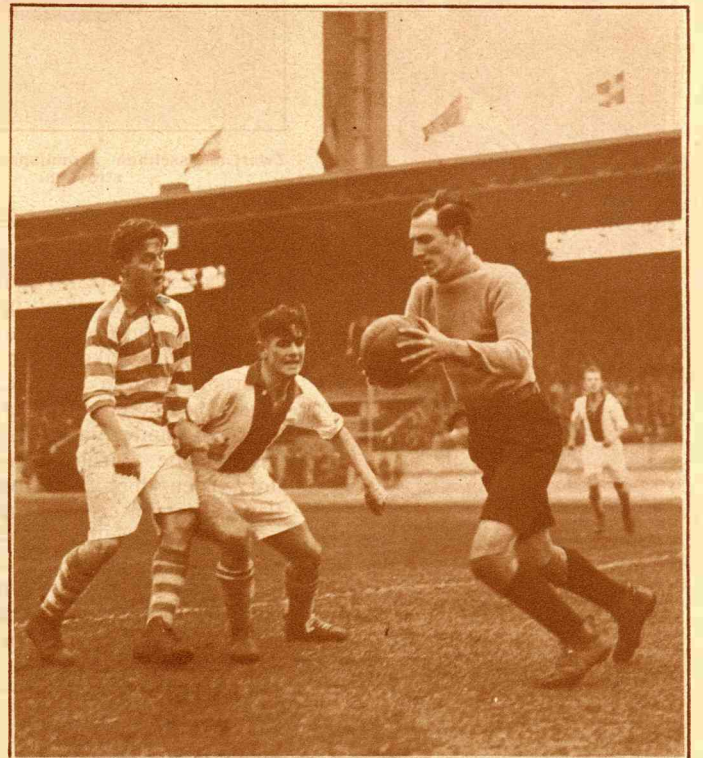
Ajax heeft het in Dordt niet verder kunnen brengen dan tot een gelijk spel, waarbij het geen van beide voorhoeden mocht gelukken een doelpunt te scoren. Geheel gerechtvaardigd is ons optimisme aangaande den Ajax-aanval, na de vier doelpunten tegen 't Gooi, dus niet geweest. Bringen we laatstgenoemd aantal in mindering dan heeft Ajax in drie wedstrijden slechts vier goals weten te scoren, hetgeen absoluut te weinig is. Het feit dat de Technische Commissie van den K.N.V.B. twee binnenspelers der roodwitten in den aanval van de Westelijke ploeg heeft geplaatst, welke bovendien waarschijnlijk de vertegenwoordigende

O.V.V.O. bestaat 15 jaar. Ter gelegenheid hiervan hield deze in de laatste jaren snel naar voren gekomen vereeniging Zaterdag een receptie in „Metropool". Van l.n.r. Th. Paulsen, J. P. v. d. Horst, A. Colyn, W. Goossen, mej. M. Adriaans en A. Jonas. Het zevende bestuurslid, de heer v. Nus, was verhinderd.

Iets nieuws onder de zon, n.l. Swingbal, een tegenwoordig druk beoefende sport, waarvan Zondag in het Stadion een demonstratie werd gegeven.

Blauw-Wit wint met 4-0 van Hilversum. Kiekje tijdens deze match in het Stadion. Een mislukte aanval der gasten.

verder uit de bedreigde zone. In deze zelfde afdeling gaat D.W.S. zich meer en meer tot kampioenscandidaat opwerpen. Nu weer klopten de poldermensen Baarn met groote cijfers.

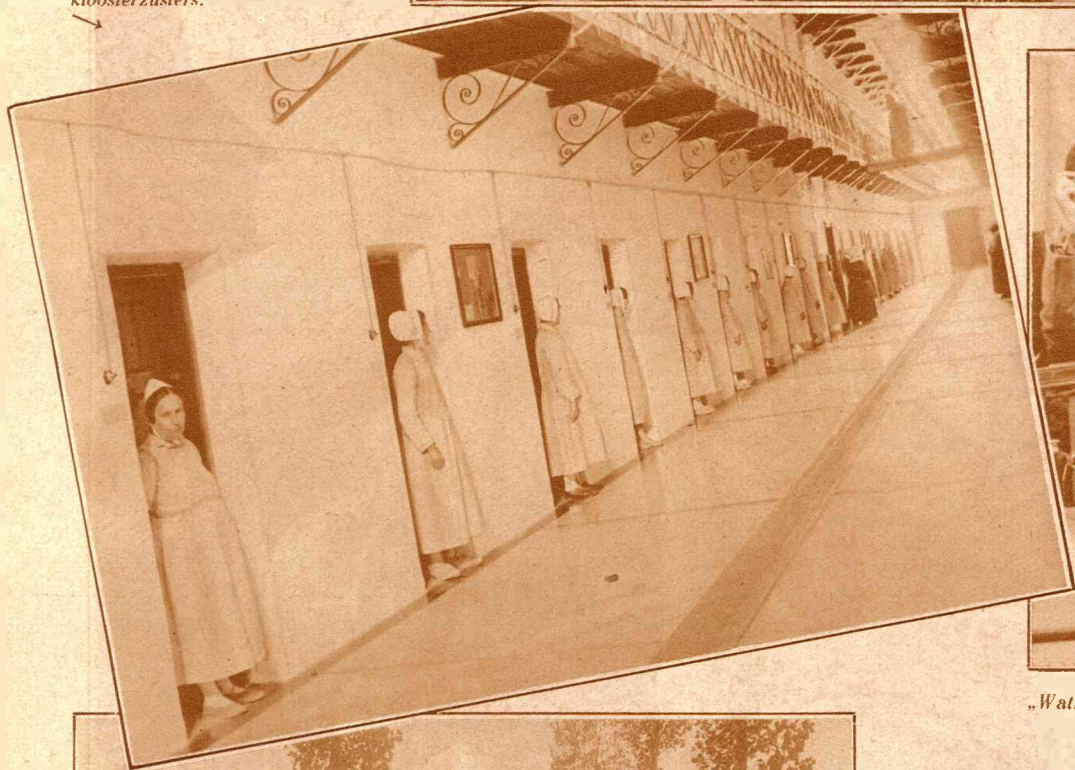
In de andere afdeling werden A.F.C., Zeeburgia en D.E.C. geklopt. Tot overmaat van ramp verloor ook T.O.G. weer, zoodat de positie van onzen jongsten tweeden klasser er al slechter op wordt.

HET BUITENLAND

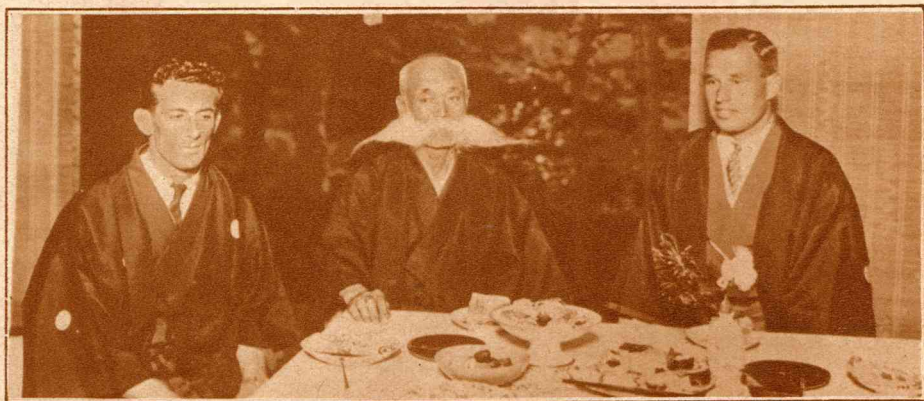
Een mooi overzicht
aan de groote auto-
mobiel- en motor-
tentoonstelling, die
thans te Londen
wordt gehouden.

Een blik in de grootste
vrouwen-gevangenis van
Europa „Marianostrá“, ge-
legen in de Karpathen op
de Tsjechisch-Hongaarsche
grens, en bestuurd door
kloosterzusters.

„Watt en Half Watt“ werden bij hun aankomst te Berlijn, waar zij in een Duitsche
sprekende film zullen optreden, stormachtig begroet.

Wist u, dat een minister er zóó krijgshaftig kon
uitzien? Dit is de Japansche minister voor de
Burgerlijke Luchtoort, Gaishi Nagaska. Hij is
hier gezeten tusschen twee Engelsche militairen,
bij gelegenheid van een tuifseest op zijn landgoed.

Hevige overstromingen teisterden Elzas-
Lotharingen. Ondergelopen wegen en
akkers in de omgeving van Metz.

VOORNAMITEIT

BLOM
BEDDENMAGAZIJNEN
FERD. BOLSTR. 14-18
AMST. TEL. 29520
Speciale aanbieding
Wollen Dekens
Reclame... f. 3.85
Wollen... f. 3.85
Dekens... f. 3.85
2 pers. Leidsche Dekens
4.90 - 6.90 - 7.90 - 8.75
Extra groote maten
10.75 - 13.75 - 16.75
Leidsche... f. 6.90
Marmer dekenen f. 6.90
(alle kleuren)
Prima fantasie
dekens (diverse
dessins en kleuren)
Groote maten 13.75 - 17.75 - 19.75
Lits-Jumeaux dekenen 15.75 - 19.75
Gestikte... f. 3.85
Dekens... f. 3.85
vanaf
Salinet... f. 5.25
Dekens... f. 5.25
Groote maat (alle kleuren) 9.75 - 12.75
Molton
Dekens 29 cent
Groote maat 1.75 - 2.50 - 3.00
Iedere Wollen Deken wordt
door ons gegarandeerd!

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. DE genezing.
Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

Verlos Uw tanden van dezen gevaar- lijken tандаanslag.

Tandaanslag

Verwijder den tандаanslag dagelijks.

Tandaanslag wordt veroorzaakt
door bacteriën. Daadwerke-
lijk worden alle tand- en tand-
vleeschkwaden door bacteriën-
infectie veroorzaakt.

Deze bacteriën zijn aanwezig in
een dof kleverig laagje op de
tanden, genaamd tандаanslag.
Hierin vermenigvuldigen zij zich
bij miljoenen en zijn in voort-
durend contact met de tanden en
het glazuur.

De tандаanslag hecht zich zoo
vast, dat deze niet met gewoon
borstelen te verwijderen is. U
moet de speciaal voor dit doel
gefabriceerde tandpasta „Pepso-
dent“ gebruiken. Wateen verschil!
Ge zult direct de verandering
opmerken. De tандаanslag ver-

dwijnt. De tanden worden weer
blinkend wit. Toch is Pepsodent
onschadelijk want het bevat geen
puimsteen of andere schurende
bestanddeelen; integendeel, het
is een zachte roomachtige tand-
pasta, die zelfs voor de meest
gevoelige tanden en tandvleesch
geschikt is.

Koopt nog heden PEPSODENT of
schrijft om een gratis tube, voldoende
voor 10 dagen, aan N.V. v h
Henri Sanders, Dept. 3338 39
Keizersgracht 52 - Amsterdam.
Slechts een tube per familie.

Pepsodent
GELUK
De Tandpasta die den aanslag
verwijdert.

3338

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen-
en Volksverzekeringen

Wees verstandig! Koop goede stof en
Pereboom's
Prima
Passende
Patronen
Pereboom's
Patronenhuus
Korengracht 236
Amsterdam. Tel. 46590
veel verkrijgbaar
vraagt adressen!

TAFELLAKEN CADEAU!

Nu de Export naar Indië stil ligt, verkoopen wij
direct aan particulieren, tegen fabrieksprijzen

Flanel	70 cM. . . .	f. 4.65	f. 5.35	enz. enz. per 20 el
Graslinnen	85 "	- 5.50	- 6.20	" " " 21 "
	160 "	- 11.70	- 13.20	" " " 21 "
Shirting	80 "	- 4.75	- 5.45	" " " 21 "
	Graslinnen tot 245 cM. breed.			

Verder tafelgoed, doeken, wollen flanel, pyamaflanel
en wollen dekenen

Bij een order van f 25.— geven wij een
PRIMA TAFELLAKEN CADEAU!

Vraagt gratis monsters met prijscurant.

H. J. KUIPERS & Co. - HENGLO (O.)
TWENTSCHE WITGOEDEREN INDUSTRIE

EEN AANHOUDER WINT

GEREGELD

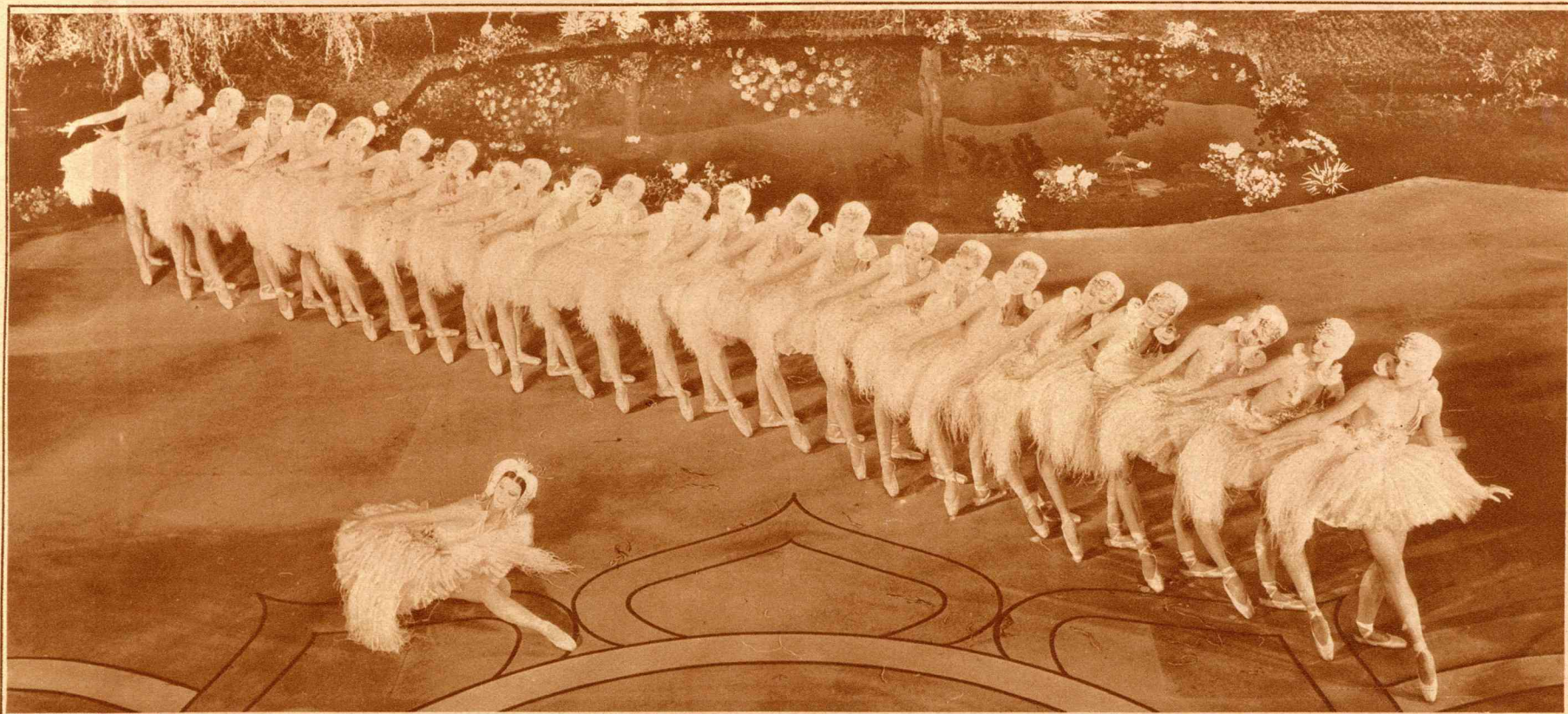
ADVERTEEREN

IS WINNEN

PRACHTKANS! Op 3 November a.s. kunt U reeds de gelukkige winnaar zijn van den Hoofdprijs, groot 1 MILLIOEN francs
of 98.000 Holl. Guldens. Want 3 November trekt te Parijs de groote Fransche premie-loterij der LOTEN CREDIT
NATIONAL 1920, welke gewaarborgd zijn door den Franschen Staat. Tegen storting van slechts f 3.— kunt U 3 November eigenaar zijn
van een miljoen francs of een half miljoen francs, twee à frc. 200.000.—, drie à frc. 100.000.—, zes à frc. 50.000.—, totaal 1800 prijzen, welke
in zijn geheel worden uitbetaald. Drie dagen na de trekking ontvangt iedere koper gratis de trekkingslijst. Een deelname met recht op den
vollen prijs slechts 3 gulden, 2 stuks f 5.80, 3 stuks f 8.50, 5 stuks f 13.50. Onmiddellijke toezending geschiedt na ontvangst van postwissel
of girostorting 135173 aan de Fa. J. SANDERS, Commissionnair in Effecten, Hoogstraat 4, Tel. 16587, Den Haag.

N.B. Ons is bekend, dat reeds eenige keeren een miljoen franc viel in Holland en zeer veel malen andere prijzen.

BESTEL NOG HEDEN! MISSCHIEN BENT U THANS EEN VAN DE GELUKKIGEN!

DE WITTE RUPS.

DE STAD AMSTERDAM
GEILLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262, Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12 1/2 cent;
per kwartaal BIJ VOORUITBETALING f 1.625; per post ook voor Ned.-Indië f 1.75; voor het overige
buitenland: f 2.25 of f 2.50; losse nummers 15 cent. Voor advertentieën wende men zich tot de Administratie
van dit blad. Al onze abonne's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. Uitkeeringen f 30.— tot f 2000.—

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.